

Ἡ Λεοντί ἐν ανασμονή

το ὁμορφο κακόν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΠΑΡΣΙΣ

© Εκδόσεις Άπαρσις
Georges Feydeau
Η Λεονί εν αναμονή ή το όμορφο κακό
Θεατρικό έργο
Μετάφραση
Αθηνά Κεφαλά
Μάρτιος 2018, Αθήνα

Εκδόσεις «Άπαρσις»
Μυκηνών 9, Κεραμεικός, 104 35 Αθήνα,
email: aparsis.books@gmail.com
www.aparsis.gr
Τηλ.: 215 5155 600

Σχεδιασμός:
Γεωργία Αλεβιζάκη

Επιμέλεια κειμένου:
Αννα Δαμιανίδη

Τεχνική επιμέλεια-παραγωγή:
Ernesto N. Bauman

ΛΟΡΛ ΦΕΪΝΤΟ

Η Λεονί εν αναμονή

το όμορφο κακό

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Κείμενο: **Georges Feydeau**
Μετάφραση – Σκηνοθεσία: **Αθηνά Κεφαλά**
Επιμέλεια κειμένου: **Άννα Δαμιανίδη**
Μουσική: **Πλάτων Ανδριτσάκης**
Σκηνογραφική επιμέλεια:
Κοστούμια **Μαριάννα Ζαχαριάδου**
Κίνηση: **Μυρτώ Δελημική**
Α' βοηθός σκηνοθέτη: **Άννα Μωραΐτου**
Β' βοηθός σκηνοθέτη: **Λίντα Πεπέ**

Επικοινωνία: **Ανζελίκα Καψαμπέλη**
Έλενα Γρίβα
Φωτογραφίες: **Πάτροκλος Σκαφίδας**

ΔΙΑΝΟΜΗ (με σειρά εμφάνισης)

ΤΟΥΝΤΟΥ: **Στέλιος Πετράκης**
ΛΕΟΝΗ: **Βιργινία Ταμπαροπούλου**
Κα ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: **Όλγα Δαράνη**
ΜΑΜΗ: **Μάνια Παπαδημητρίου**
Κος Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: **Μανώλης Γιούργος**
ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: **Άννα Μωραΐτου**

Πρώτη παράσταση

Παρασκευή 16 Μαρτίου 2018

Β' ΣΚΗΝΗ | ΘΕΑΤΡΟ ΟΔΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα το ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ
τον Κώστα Κυριακάκη και την γκαλερί ΗΩΣ,
την κα Αριστέα Δαμιανίδη.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ FEYDEAU

Το 1910 ο Georges Feydeau κάνει μια δραματουργική στροφή, από το κωμειδύλλιο στο θέατρο καταστάσεων ζευγαριών, με πρώτο του έργο το “On purge bebe” και το 1911 το “Leonie est en avance ou le mal joli”. Αυτή την περίοδο στα έργα του η κριτική της αριστοκρατικής τάξης γίνεται πιο ευδιάκριτη. Στην Ευρώπη αστοί και αριστοκράτες απολαμβάνουν πολυτέλειες απρόσιτες για τα φτωχότερα στρώματα. Έχουν αρχίσει να κυκλοφορούν ευρέως τ’ αυτοκίνητα, οι μαιτρ της μόδας λανσάρουν τις *jupe culotté* και τα φαρδιά παντελόνια, οι κοινωνικές αντιθέσεις είναι στο ζενίθ, ο Φεϋντώ (Φεϊντό) έζησε την ακμή και τη δύση της *belle eroque*. Έτσι, παρότι γνήσιο τέκνο της αριστοκρατίας, γίνεται πιο σκληρός και καυστικός με τον δικό του κόσμο.

Στην μονόπρακτη κωμωδία του “Leonie est en avance ou le mal joli” “Η Λεονί εν αναμονή ή το όμορφο κακό” η σχέση του ζευγαριού είναι ενδεικτική μιας κραυγαλέας ανισότητας. Η Leonie, κόρη αριστοκρατικής γενιάς, ο σύζυγός της Τουντού λαϊκής καταγωγής και η οικογενειακή τους κατάσταση είναι ένας συνεχής αγώνας σκληρότητας μέσα σε αντιθέσεις γενεαλογίας. Η Leonie περιμένει παιδί κι αυτό επιδεινώνει τις ενδοοικογενειακές τους εντάσεις, γιατί οι απαιτήσεις της αυξάνονται και γίνονται παράλογες, παιδεύει τον σύζυγό της, τον αναγκάζει να προβεί σε γελοιότητες, κι αυτός υποκύπτει σ’ όλα της τα καπρίσια. Όταν έρχονται οι γονείς της, ο Τουντού γίνεται αντικείμενο χλευασμού, ειρωνείας, καζούρας, και η Μαία που είναι ο τρίτος άνθρωπος που μπαίνει στην καθημερινότητά τους για να ξεγεννήσει τη Λεονί, του συμπεριφέρεται σαν υποτακτικού της. Ακόμα και η υπηρέτρια του σπιτιού έχει υποτιμητική συμπεριφορά απέναντί του, τον μεταχειρίζονται σαν λακέ. Ο σύζυγος της αριστοκρατικής κόρης βιώνει καταστάσεις θηριωδίας.

Αυτή η συμπεριφορά δημιουργεί αμήχανες συναντήσεις, κακοτυχίες που διαμορφώνουν το όνειρο σε εφιάλτη (κάτι που έχουν επισημάνει στο σύνολό τους οι κριτικοί για το έργο αυτό) καταγράφει εύστοχα την κοινωνία της εποχής με σύμβολα, άλλωστε ο Φευντώ (Φεϊντό) ήταν σαφώς επηρεασμένος από τους συμβολιστές ποιητές, λάτρης του Baudelaire και του Apollinaire. Στα περισσότερα έργα του ένα σύμβολο μπορεί είναι ο άξονας στην εξέλιξη της δράσης, στη Λεονί ένα δοχείο νυκτός (καθίκι) και μια τράπουλα είναι συμβολισμοί που ο συγγραφέας εισάγει ως δραματουργικό εύρημα, ξέροντας ότι αυτά τα σύμβολα που χρησιμοποιεί έχουν απήχηση στον κόσμο και γίνονται ευθύς κατανοητά. Οι ήρωες αφήνονται σ' έναν τρελό αγώνα μιας παράλογης λογικής που γίνεται σουρεαλιστική.

Πολλοί μελετητές βρίσκουν αντίστιξη του Feydeau με τον Ionesco, και οι δύο υπογραμμίζουν την πλήξη, την άρνηση επικοινωνίας, την απομόνωση, την έλλειψη πρωτοβουλίας, και οι δύο δημιουργούν ένα σύμπαν που είναι απολύτως λογικό και απολύτως τρελό. Στη Leonie το παράλογο συναντάμε σ' όλους τους χαρακτήρες, που όλοι ψάχνουν έναν υπεύθυνο για ότι συμβαίνει ενώ οι ίδιοι έχουν πάντα δίκιο. Σαφώς ο δραματουργός δίνει ένα σύμπαν μιας σκληρής πραγματικότητας που μπορεί να συναντάμε και στις μέρες μας, σε οικογένειες που σ' ένα γάμο έχουμε αυτή την κοινωνική ανισότητα. Η κριτικός Fabienne Pascaul ισχυρίζεται πως ο Feydeau “Πολύ πριν τους μεταγενέστερους του απέδωσε το απίθανο του πιθανού, το παραλήρημα του πραγματικού” (Telerama).

Μετά τον δύσκολο χωρισμό από τη σύζυγό του (Marie-Anne Carolus-Duran, κόρη του ζωγράφου Charles mile Auguste Durand επονομαζόμενος Carolus-Duran) έχασε και την επιμέλεια των δύο παιδιών του, αλλάζει τη θεματολογία στα έργα του. Κάνει κριτική στο γάμο της αστικής τάξης, καταγράφει την αγριότητα της συμβίωσης και τη φτωχή μετριότητα της ζωής των αστών. Οι κωμωδίες του είναι σκληρές, ξεφεύγει από το κωμειδύλλιο και η επικοινωνία

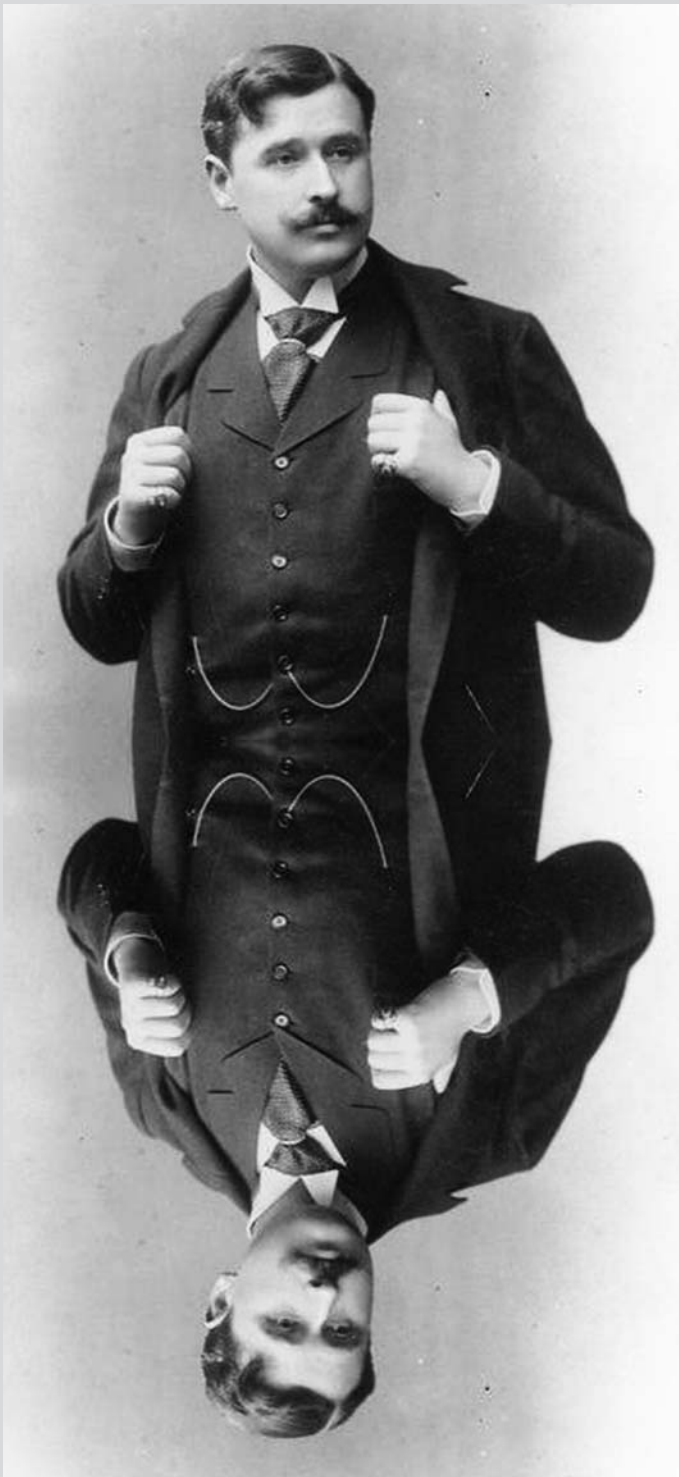
μεταξύ των χαρακτήρων στα έργα του προβάλλεται σχεδόν αδύνατη.

Αυτή η μονόπρακτη κωμωδία είναι χαρά για τον ηθοποιό και όλους όσους έχουν την τύχη να δουλεύουν σ' ένα κείμενο σας τη “Λεονί εν αναμονή ή το όμορφο κακό”, όταν παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο Palais Royale (9 Δεκεμβρίου 1911) το χαρακτήρισαν ως ένα μικρό κόσμημα του διάσημου δραματουργού (un petit bijou du célèbre dramaturge) του Γαλλικού θεάτρου.

Την παράστασή μας την τοποθετούμε στην δεκαετία του 1960 με τις αναφορές που δίνουν οι μελετητές του σ' ό,τι αφορά το παράλογο θέατρο.

Αθηνά Κεφαλά

Σκηνοθέτις της παράστασης

Ο **Georges-Léon-Jules-Marie Feydeau** γεννήθηκε στις 8 Δεκεμβρίου του 1862 στο Παρίσι. Ο πατέρας του, Ernest-Aimé Feydeau, ήταν γνωστός συγγραφέας στην εποχή του και ο ίδιος αφοσιώθηκε στη θεατρική γραφή, με πρώτη του επιτυχία το *La Dame de chez Maxim* (1899). Ο γάμος του με την κόρη του διάσημου ζωγράφου πορτραίτων Carolus-Duran προσέφερε στον συγγραφέα το απαραίτητο εισόδημα ώστε να ανεληχθεί προς την κορυφή των θεατρικών γεγονότων, ως άξιος ανταγωνιστής των παραστάσεων Cabaret. Σε αυτό το σημείο θα μπορούσαμε να διακρίνουμε δύο περιόδους στη δραματουργία του Feydeau.

Στην πρώτη περίοδο συγκαταλέγονται τα κωμειδύλλια και οι φάρσες του, ως έργα έτοιμα να ασκήσουν δυναμική κριτική στην κοινωνική ανισότητα της εποχής του με ευχάριστο τρόπο. Μερικά από τα έργα του εκείνης της περιόδου είναι: *Tailleur pour dames / Ράφτης κυριών* (1886), *Chat en poche / Γουρούνι στο σακί* (1888), *Le Système Ribadier* (1892), *L' Hôtel du libre échange / Ξενοδοχείο «Παράδεισος»* (1894), *Le Dindon* (1896), *La Puce à l'oreille / Ψύλλοι στ' αυτιά* (1907). Η δεύτερη περίοδος θα μπορούσε να καθοριστεί από την οριστική διάλυση του γάμου του, ως τον θάνατό του από σύφιλη στις 5 Ιουνίου του 1921 στο σανατόριο Rueil-Malmaison. Η μελαγχολία του από τον ανεπιτυχή του γάμο και την απομάκρυνσή του από τα παιδιά του τον οδήγησε στο να αλλάξει τον τρόπο γραφής του και να παρουσιάσει τον κόσμο με έναν τόνο σκληρότητας και αποδοκιμασίας, θα μπορούσαμε να πούμε, ακόμα και της ίδιας της ζωής. Από το 1908 και ύστερα, άρχισε μια νέα σειρά θεατρικών έργων ονομαζόμενη *Du Marriage au Divorce*, με κυρίαρχο μοτίβο τον ανεπιτυχή γάμο. Η καριέρα του θα λήξει το 1916 με το έργο *Hortense a dit : "Je m'en fous!"* και θα αφήσει δύο ανολοκλήρωτα έργα: *Cent Millions qui tombent* (1911) και *On va faire la cocotte* (1913).

Το 1912, ένα χρόνο μετά την πρώτη παράσταση του *Léonie est en avance ou le Mal joli* -έργο που απέσπασε πολύ καλές κριτικές- ο Feydeau εκλέχτηκε αντιπρόεδρος της Κοινότητας λογοτεχνικών και θεατρικών συγγραφέων (*Société des auteurs et compositeurs dramatiques*) και την οποία θέση κράτησε έως το 1914 και τον Ιούλιο του 1913 του απονεμήθηκε η θέση του διευθυντή της *Légion d'honneur*. Ο τάφος του βρίσκεται στο Κοιμητήριο του Montmartre στο Παρίσι.

Παρατίθενται μερικοί ακόμα τίτλοι: *Par la fenêtre* (1882), *La Lycéenne* (1887), *C'est une femme du monde!* (1890), *L'Âge d'or* (1905), *Feu la mère de madame* (1908), *On purge bébé* (1910).

Ο FEYDEAU ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ

Βρισκόμαστε στην εποχή των αστικοποιήσεων, ήδη από το 1858¹, όταν παρατηρούνται μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμών και εγκατάστασή τους στα μεγάλα αστικά κέντρα προς αναζήτηση εργασίας. Ο νέος πληθυσμός αυτός, προσπαθώντας να εγκλιματιστεί στα νέα δεδομένα, αποκτά, σταδιακά, επιθυμίες και συνήθειες που θα τον ισοστάθμιζε με την παλαιά αστική κοινότητα. Ακόμα και η αγορά άρχισε να προσεγγίζει το νέο της κοινό με πιο χρηστικές και οικονομικές επιλογές: τα θέατρα πολλαπλασιάστηκαν, διοργανώνονταν εκθέσεις αντιγράφων σημαντικών έργων τέχνης και εκδίδονταν σε χαμηλή τιμή λογοτεχνικά έργα που άλλωστε θα ήταν απρόσιτα για τον μέσο εργάτη². Αυτές και πολλές ακόμα καινοτομίες στην καθημερινή ζωή του εργαζόμενου οδήγησαν στην πνευματική καλλιέργεια της νέας αστικής τάξης και της πολιτικής συνείδησης, κάτι που θα προκαλέσει ανησυχία στην ανώτερη οικονομικά τάξη, που επιθυμεί να διατηρήσει το παλαιό status της.

Σε αυτήν ακριβώς την εποχή της γαλλικής Belle Époque αναφέρεται και εκτιλίσεται το *Η Λεονί εν αναμονή ή το Όμορφο Κακό*, με τον συγγραφέα να αντιμετωπίζει με κριτική διάθεση, ειρωνεία και χλευασμό τα αστικά και μικροαστικά ήθη της εποχής και τη σεμνότητα, πλην υπεροπτική και φαύλη στάση ζωής της εύπορης αστικής τάξης³. Παρόλο που ο ίδιος καταγόταν από αριστοκρατική γενιά, στα έργα του φανερώνει ξεκάθαρα την αντίθεσή του προς την νοστορπία και τη συμπεριφορά της «παλαιάς κοινωνίας». Ο Julien Toudoux, ένας άνθρωπος που ανήκει στην νέα αστική τάξη, όπως φαίνεται στο κείμενο, απολαμβάνει μια αξιοζήλευτη, θα λέγαμε, ζωή, όντας συζευγμένος με την κόρη ενός Κόμητα. Η συμβίωση, όμως των δύο τάξεων αποδεικνύεται αδύνατη. Ο Feydeau στα έργα του παρουσιάζει καταστάσεις, περισσότερο απ' ό,τι συγ-

¹ Kenneth Frampton, *Μοντέρνα Αρχιτεκτονική - Ιστορία και Κριτική*-, μτφ. Θόδωρος Ανδρουλάκης-Μαρδά, Πάγκαλου, ΘΕΜΕΛΙΟ, 2009, σ.33.

² E. J. Hobsbawm, *Η εποχή των Αυτοκρατοριών 1875-1914*, μτφ. Κωστούλα Σκλαβενίτη, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα, 2002, σ. 340-343.

³ Κώστας Γεωργουσόπουλος, *Ξενοδοχείο Παράδεισος*, Ζωρζ Φεντώ, μτφ. Γιάννης Μακρόπουλος, Αιγόκερως, 2014, σ. 8.

κεκριμένα πρόσωπα⁴. Παραδείγματος χάρη, αν συγκρίνουμε την Virtuele με τον γιατρό στο Αμάρτημα της μητρός μου από τον Γεώργιο Βιζυηνό, θα παρατηρήσουμε πως και οι δύο είναι πρόσωπα που γνωρίζουν μόνο εμπειρικά το επάγγελμά τους και προσφέρουν τις υπηρεσίες τους με αντάλλαγμα την επιβάρυνση της οικογένειας που τους φιλοξενεί. «Εγώ είμαι της παλιάς εποχής, της καλής, αυτής που δεν εξελίσσεται!», λέει με σθένος η μαμή, ατάκα που προδίδει την επιμονή του παλαιού τρόπου ζωής, την ίδια στιγμή που η κοινωνία αλλάζει δραματικά. Ο Feydeau μας μεταφέρει το μεγάλο του παράπονο, πως αυτή η κοινωνία δεν θα είναι ποτέ ενωμένη, όπως ακριβώς και σε αυτή την οικογένεια δεν θα υπάρξει ποτέ η ομόνοια και ο αλληλοσεβασμός.

Αν το δούμε από μία συμβολιστική οπτική, αυτό το παράπονο-συμπέρασμα τοποθετείται στο έργο με την αποκάλυψη της ψευδοκύησης και επικυρώνεται με την εγκατάλειψη της σκηνης από τον Τουδoux στο τέλος του έργου, ο οποίος δεν ανέχεται, πλέον, να φαίνεται ο κλόουν (με την έννοια του αγγλικού «fool»), το κατακάθι του καφέ, ο ανεπιθύμητος και μιαρός της κοινωνίας (δοχείο νυκτός). Ο φιλάργυρος και διεφθαρμένος Κόμης de Champriñez, θεωρεί τον Τουδoux ανήθικο και ταιγκούνη, διότι επιλέγει λύσεις που ταιριάζουν καλύτερα στην δική του τάξη και τον τρόπο ζωής στον οποίο έχει μάθει. Ο Τουδoux δεν πρόκειται να κερδίσει ποτέ στα χαρτιά και ο Κόμης με την Virtuele δεν πρόκειται να πιούν ποτέ από τη шампанία (ποτό για ειδικές περιστάσεις και εορτές), όχι γιατί το μπουκάλι είναι πολύ καλά σφραγισμένο, αλλά επειδή το σημαντικό γεγονός της γέννησης, της συνύπαρξης, δηλαδή, των δύο τάξεων σε κάτι ενιαίο, δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί. Η εγκυμοσύνη της Λεονί αποδεικνύεται, όχι απλώς άκαρπη, αλλά παραμένει ένα όνειρο, πάνω στο οποίο οι δύο πλευρές θα διαπληκτιστούν, διότι καμία δεν επιθυμεί να συμβιβαστεί σε μια κοινή λύση.

Δανάη Τσουρουφλή

(Τελειόφοιτος φοιτήτρια του

Τμήματος Θεατρολογίας Πανεπιστημίου Αθηνών

στα πλαίσια της πρακτικής της άσκησης)

⁴ Ό.π.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΈΡΓΟΥ

ΛΕΟΝΙ
ΤΟΥΝΤΟΥ
Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ
Κος Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ
Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ
ΚΛΕΜΑΝΣ

Σκηνή Ι

Τραπεζαρία στην οικία Τουντού. Στη μέση της σκηνής, προς το βάθος, ροτόντα με δυο σερβίτσια, αριστερά, σχεδόν στο προσκήνιο, τραπέζι του μπριτζ με τράπουλα, καρέκλα σε κάθε πλευρά του τραπεζιού. Αριστερά, σε πρώτο πλάνο, η πόρτα του δωματίου της μαντάμ Τουντού. Δεξιά, στο βάθος διπλές πόρτες που οδηγούν στον προθάλαμο. Στα δεξιά, σε δεύτερο επίπεδο, μια χαμηλή πόρτα που οδηγεί στους βοηθητικούς χώρους. Δεξιά μια κονσόλα. Προς την αριστερή πλευρά, μπουφές, αριστερά και δεξιά του μπουφέ από μια καρέκλα. Στη δεξιά γωνία, ανάμεσα στις δυο πόρτες, ένα μικρό έπιπλο. Στη μέση της σκηνής, δεξιά, μια μπερζέρα προς το κοινό. Φωτιστικό πάνω από το τραπέζι.

ΛΕΟΝΙ, ΤΟΥΝΤΟΥ, μετά ΚΛΕΜΑΝΣ

‘Όταν ανοίγει η αυλαία, η Λεονί με κιμονό και ο Τουντού με πιζάμα, περπατούν πάνω κάτω στη σκηνή. Ο Τουντού κρατά τη Λεονί αγκαλιάζοντας την με το αριστερό του χέρι, και σφίγγει τις παλάμες της στις δικές του. Η Λεονί με το σώμα λυγισμένο κάνει στάση για βαθιές ανάσες.

ΛΕΟΝΙ: Ουφ! Ουφ

ΤΟΥΝΤΟΥ: Διστακτικά και δειλά: Δεν είσαι λίγο καλύτερα;

ΛΕΟΝΙ: Αα! Σκάσε πια! Μην με ρωτάς συνέχεια! Με κουράζεις.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υπακούοντας: Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Πονώντας: Σφίξε μου γερά τα χέρια! Έτσι δυνατά-δυνατά! Πόνεσέ με!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υπάκουα: Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Μα, πιο δυνατά! Δεν το νοιώθω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι! (Πνίγοντας έναν αναστεναγμό.) Ουφ!

ΛΕΟΝΙ: Με το σώμα λυγισμένο στα δυο, κοιτάζοντας τον σύζυγό της που κουνά το κεφάλι του κουρασμένος: Αχ! Δεν ξέρεις τι περνάω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι!

ΛΕΟΝΙ: Να ! Περίμενε, θέλω να καθίσω λίγο, κουράστηκα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τη βάζει να καθίσει στην καρέκλα: Εδώ, μπράβο...έτσι !

Ο Τουντού φεύγει και κάθεται στο τραπέζι όπου τον περιμένει το δείπνο του.

ΛΕΟΝΙ: Σωριασμένη στην καρέκλα, με μάτια θολά, απλώνει τα χέρια της στον σύζυγό της που νομίζει ότι είναι ακόμα πλάι της. Δεν τον βρίσκει γυρίζει και τον βλέπει να κάθεται ήσυχα μπροστά στο πιάτο του: Αχ! Όχι! Όχι! Σφίξε μου καλά τα χέρια, δεν θα μ' αφήσεις τώρα! Θα τελειώσεις μετά το φαγητό σου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υπακούει: Ε... καλά... καλά... ! (Πηγαίνει κοντά της.)

ΛΕΟΝΙ: Κρατά μου γερά τα χέρια! Έτσι! δυνατά!... Δυνατά!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι!

Μένουν ακίνητοι, ο ένας απέναντι απ' τον άλλον. Ο Τουντού όρθιος, πιάνει τα χέρια της συζύγου του, η οποία δείχνει εξαντλημένη και πονάει. Κάθε τόσο ο Τουντού ρίχνει ματιές στο τραπέζι όπου τον περιμένει το δείπνο, ύστερα κοιτάζει το ταβάνι με ύφος απόμακρο.

ΛΕΟΝΙ: Αγανακτισμένη από τη στάση του συζύγου της: Δεν φαίνεσαι να το ευχαριστιέσαι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα....

ΛΕΟΝΙ: Χωρίς να αφήσει τα χέρια του συζύγου της, χειρονομεί συνοδεύοντας εκφραστικά τα λόγια της: Θαυμάσια! Ο κύριος δεν το απολαμβάνει! Αλλά τι νομίζεις, ότι εγώ το ευχαριστιέμαι

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τα χέρια του έχουν ακολουθήσει όλες τις κινήσεις της συζύγου του: Μα δεν λέω αυτό!

ΛΕΟΝΙ: Εγώ υποφέρω, και ο κύριος παριστάνει το θύμα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα μήπως παραπονιέμαι; Με ρωτάς αν το ευχαριστιέμαι, δεν θα 'θελες να σου πω ότι διασκεδάζω όταν σε βλέπω να υποφέρεις!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! υποφέρω, ναι, αυτό ακριβώς! Και μάλιστα εξαιτίας σου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κουνάει καταφατικά το κεφάλι με ύφος ενόχου όπου ωστόσο διακρίνεται κάποια περηφάνια: Εξαιτίας μου, ναι! (Κι άλλη σκηνή σιωπής. Ο Τουντού, μετά από λίγο, στη γυναίκα του, της οποίας ο πόνος φαίνεται να καταλαγιάζει.) Ε! Λοιπόν, ηρέμησε;

ΛΕΟΝΙ: Λίγο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ικανοποιημένος: Α!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μπαίνει με ένα πιάτο: Ο κύριος δεν τρώει;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι, ναι, σε λίγο! Μην ασχολείστε!

ΛΕΟΝΙ: Αναδιπλώνεται, με πονεμένη φωνή: Πες μου, Κλεμάνς...

ΚΛΕΜΑΝΣ: Κυρία;

ΛΕΟΝΙ: Ειδοποιήσαμε τη μαμά;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μάλιστα κυρία από το τηλέφωνο !

ΛΕΟΝΙ: Και τη μαιά;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Έστειλα το θυρωρό, την ίδια στιγμή και στη μαμή!

ΛΕΟΝΙ: Λοιπόν... (Στο σύζυγό της, βλέποντας το ύφος του βουβού θύματος.) Ω! Άντε, πήγαινε να φας! Πήγαινε! Κάνεις λες και σε θυσιάζουν! (Η Κλεμάνς φεύγει.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ; Μα όχι, καθόλου!

ΛΕΟΝΙ: Ναι! Ναι! Το βλέπω! (τονίζει το «υποφέρεις» και το «φαγητό») Δεν υποφέρεις εσύ, εσύ μπορείς να ονειρεύεσαι το φαγητό σου!... Πήγαινε! Απόλαυσε και το απεριτίφ σου! Πήγαινε φάε, πήγαινε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, δεν θα ήθελα...

ΛΕΟΝΙ: Τον σπρώχνει με μια κίνηση του χεριού της: Φύγε σου λέω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Από το σπρώξιμο πηγαίνει πίσω απ' το τραπέζι: Πηγαίνω επειδή επιμένεις!

ΛΕΟΝΙ: Ε ναι! Φυσικά!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κάθεται στο πιάτο του, δεξιά του τραπεζιού, βάζει την πετσέτα στα γόνατα: Αλλά αν με χρειαστείς, ξέρεις, μη ντραπείς, εδώ είμαι εγώ!

ΛΕΟΝΙ: Ναι, σε βλέπω, σε ευχαριστώ! (Μπαίνει η Κλεμάνς.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν θέλεις να φας κατιτίς; Θα σε στυλώσει!

ΛΕΟΝΙ: Αχ αχ αχ! Να φάω εγώ! Όχι! Όχι εγώ (Πιάνει την κοιλιά της για να δώσει έμφαση στην κατάστασή της.) Εγώ υποφέρω! Καθένας στο ρόλο του!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τρώει: Ωραία! (Στην Κλεμάνς.) Τι μας φέρετε εδώ;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μακαρόνια αλά ιταλικά.

ΛΕΟΝΙ: Σηκώνεται με δυσκολία και στριγγίζεται στο τραπέζι για να καθίσει στην καρέκλα που είναι στην άλλη πλευρά του τραπεζιού: Για μένα ο Γολγοθάς! Για σένα οι απολαύσεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καθώς σερβίρεται η μακαρονάδα: Αα! Οι απολαύσεις! Μακαρόνια αλά ιταλικά!

ΛΕΟΝΙ: Κάθεται με την τράπουλα στο χέρι. Όχι! (Τονίζει το “Εγώ”). Εγώ, μέχρι να ξαναρχίσουν οι πόνοι, ρίχνω μια πασιέντζα για να κάνω υπομονή! Αυτό κάνω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Είσαι γενναία!

ΛΕΟΝΙ: Περήφανη: Αυτό θα το διηγείσαι αργότερα στο μωρό! (Με τρυφερότητα προς το κοινό) Στο μωρό!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με το νι και με το σίγμα... τι νόστιμο!

ΛΕΟΝΙ: Στον Τουντού με την ίδια τρυφερή φωνή: Το μωρό;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, τα μακαρόνια!

ΛΕΟΝΙ: Περιφρονητικά: Α!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στην Κλεμάνς: Τι τυρί ειν’ αυτό; Ωωω!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Αυτή είναι παρμεζάνα και γραβιέρα, τα πήρα απ’ τον μπακάλη!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ε! Καλά!... είναι πρόκληση!... (Η Κλεμάνς φεύγει.) Έχουμε πιπέρι!

ΛΕΟΝΙ: Με περιφρονητικό οίκτο: Τι υλιστής που είσαι! Τη μέρα που θα γίνεις πατέρας!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, εγώ το λέω αυτό διότι...

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Αρκεί ας έρθει με το καλό, Θεέ μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αφηρημένος, κάνει νεύμα με το κεφάλι του. Ποιος;

ΛΕΟΝΙ: Τι ποιος; Καλέ, το μωρό! Σου φαίνομαι να σκέφτομαι μόνο τα μακαρόνια;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τρώγοντας: Ωωω! Και γιατί να μην έρθει με το καλό;

ΛΕΟΝΙ: Ααα γιατί! Γιατί έρχεται πολύ νωρίτερα από ότι υπολογίζαμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α ωραία! Ναι άρα... πάει να πει ότι είναι έτοιμο!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Ναι! Ω! Πάρ’ το όπως θες, εσύ! (Σηκώνεται.) Σκέψου!... (Πηγαίνοντας με δυσκολία να καθίσει στην καρέκλα απέναντι από τον Τουντού.) Σκέψου ότι το περιμέναμε μετά τις 20 του επόμενου μήνα! (Με αγωνία στη φωνή.) Κι έρχεται ένα μήνα και τέσσερις μέρες πιο νωρίς!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι, αχ! Ναι! Βιάζεται λίγο! (Αλλαγή τόνου.) Τώρα, βασικά, είναι τόσο κακό αυτό;

ΛΕΟΝΙ: Με μια αόριστη κίνηση: Αχ...!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Θα έχει πάντα ένα μήνα και τέσσερις ημέρες διαφορά από τους συνομήλικούς του. Θα είναι μπροστά από τους άλλους!

ΛΕΟΝΙ: Ναι, μα πρέπει πρώτα να γίνει αυτό... να γεννηθεί, οκταμηνίτικο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι! Όλα καλά θα πάνε! Να, κοίτα! Ξέρεις εκείνον, τον πως τον λεν, ε... Φιλίπ λε Μπελ! Ο Φίλιππος ο ωραίος!

ΛΕΟΝΙ: Λε Μπέλ... δεν ξέρω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα ναι! Λοιπόν... Διάβασα κάπου ότι είχε γεννηθεί οκταμηνίτικο!

ΛΕΟΝΙ: Με αγωνία: Αχ... και... ζει;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α, όχι, πέθανε!

ΛΕΟΝΙ: Απελπισμένη: Αχ! Να! βλέπεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ζωηρά Αχ! Ναι, αλλά πρώτα έζησε... και πολύ καλά, βασιλιάς, σαράντα έξι χρόνια!... Ορίστε, βλέπεις!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Δε με νοιάζει, θα ήθελα να είχε τελειώσει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Ακριβώς και εγώ συμφωνώ! Ωχ! Αυτά τα μακαρόνια είναι σαν πέτρα στο στομάχι! *(Παίρνει την κανάτα.)*

ΛΕΟΝΙ: Την ξαναπίνουν οι πόνοι: Ωχ... Ωχ ωχ! Άντε πάλι, ξαναρχίζει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Βάζει να πιε: Καλά, ωραία!

ΛΕΟΝΙ: Σηκώνεται πηγαίνει προς τα δεξιά, αρπάζει τον Τουντού, πιάνει το αριστερό του χέρι: Ελα! Έλα! Περπατάμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Που άφησε την καράφα αλλά θέλει να πάρει το ποτήρι του: Περίμενε να πιω!

ΛΕΟΝΙ: Τραβώντας τον κοντά της: Έλα μαζί μου, έλα! Πίνεις αργότερα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Βιαστικά: Ναι ναι! *(Περνάνε πίσω απ' το τραπέζι. Ο Τουντού θέλει να πάρει το ποτήρι του.)*

ΛΕΟΝΙ: Τραβώντας τον: Όχι, όχι!... Δώσε μου τα χέρια σου! Σφίξε μου τα χέρια!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υπακούοντας: Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Ξαναβρίσκει την ορμή της: Περπατάμε! Περπατάμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι! Ναι!

(Περπατούν από τ' αριστερά του τραπεζιού, φτάνουν άκρη δεξιά, κάνουν στροφή για να έρχονται ξανά αριστερά στο τραπέζι του μπριτζ.)

ΛΕΟΝΙ: Στέκεται για να εκφράσει τον πόνο της. Αχ αχ! Όχι! Βλέπεις! Βλέπεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι! Κουράγιο! Κουράγιο!

ΛΕΟΝΙ: Ξέπνοα: Αχ! Κουράγιο!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν είναι τίποτα! Δεν είναι τίποτα!

ΛΕΟΝΙ: Τινάζεται. Πώς “δεν είναι τίποτα”, ναι! Κι όμως! Ελπίζω ότι είναι κάτι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σαστισμένος: Τι... Αχ! Προφανώς θα είναι κάτι!

ΛΕΟΝΙ: Αν είναι να υποφέρω έτσι για το τίποτα...!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τρυφερά, απέναντι από το πρόσωπό της: Μα ναι, φυσικά! Σσος!

ΛΕΟΝΙ: Ρίχνει το κεφάλι της πίσω, σπρώχνει τον σύζυγό της, αλλά χωρίς να αφήσει τα χέρια του: Αχ! Πφφ! Αχ! Τι φρίκη!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι!

ΛΕΟΝΙ: Βρωμάς τυρί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ!... Είναι απ' τα μακαρόνια!

ΛΕΟΝΙ: Σκασίλα μου τα μακαρόνια σου! Βρωμάς τυρίλα, αυτό είναι όλο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Λυπάμαι!

ΛΕΟΝΙ: Μα την αλήθεια, βλέπεις ότι είμαι άρρωστη, δεν σου περνάει απ' το μυαλό να μη φας μακαρόνια;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αν μ' αφήσεις να πιω λίγο! Γιατί πνίγομαι, ξέρεις! *(Παίρνει βαθιά αναπνοή.)* Ουφ!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Μα σε παρακαλώ, επιτέλους, βρωμοκοπάς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Συγγνώμη!

ΛΕΟΝΙ: Μπορείς να περπατάς με το κεφάλι προς την άλλη πλευρά!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι! *(Περπατούν σιωπηλά, ο Τουντού με το κεφάλι προς την αντίθετη πλευρά.)* Ε! μα, με πιάνει ζαλάδα, άμα περπατάω έτσι!

ΛΕΟΝΙ: Δεν πειράζει! Σφίξε με! Πόνεσε με!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μάλιστα.

ΛΕΟΝΙ: Σταματά να περπατά, το χέρι στο γοφό, διπλώνεται στη μέση.) Αχ! Η κακιά στιγμή!

ΤΟΥΝΤΟΥ: έχει λόξιγκα: Χικ!

ΛΕΟΝΙ: Έκπληκτη στον Τουντού: Χικ; Τι είπες; Για ξαναπέστο αυτό το “Χικ” Θέλω να το ξανακούσω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα δεν είπα “χικ”. Εχω..... χικ λόξιγκα.

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Έχεις και λόξιγκα, τώρα!... Ωραία στιγμή διάλεξες! Αχ! Πόσο πονάω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν φταίω... είναι απ' τα μακα... χικ... μακαρόνια που μ' έσκασαν!!!

ΛΕΟΝΙ: Ωραία! Μην αναπνέεις! Δεν είναι τόσο δύσκολο! Θα περάσει αμέσως!

ΤΟΥΝΤΟΥ: «Μην αναπνέεις, δεν είναι δύσκολο.” Χικ!... Εύκολο να το λες, “χικ”. Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Πόσο εγωιστής είσαι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χικ! Εγώ;

ΛΕΟΝΙ: Προφανώς, μόνο για τον εαυτό σου ενδιαφέρεσαι.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Άλλο πάλι κι ετούτο! Χικ! Μα τι έκανα τώρα;

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Ορίστε! Γι άλλη μια φορά σε ικετεύω, μην μιλάς όλη την ώρα μέσα στα μούτρα μου με το τυρί σου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με συγχωρείς... *(Γυρίζει το κεφάλι απ' την άλλη, και την ίδια στιγμή τινάζεται πάλι προς το μέρος της γυναίκας του, από τον λόξιγκα.)* Χικ!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Πως μ' εκνευρίζεις με τα χικ σου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έχω... χικ... λόξιγκα, τι να κάνω;

ΛΕΟΝΙ: Καλά, κι άλλοι έχουν λόξιγκα, αλλά δεν κάνουν “χικ” όλη την ώρα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κι εγώ δεν κάνω... χικ... επίτηδες! Δεν μπορώ να μην κάνω “χικ” όταν έχω... λόξιγκα χικ, γαμώτο!

ΛΕΟΝΙ: Πήγαινε να πιεις νερό τέλος πάντων, αφού έχεις λόξιγκα! Πήγαινε πιες!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Την αφήνει και ορμά στο ποτήρι του: Ε ναι, χικ...αυτό δεν σου λέω εδώ και μια ώρα... χικ... να μ' αφήσεις να... χικ!

ΛΕΟΝΙ: Άντε γεια σου! Ναι καλά ! Μη μιλάς τόσο πολύ, πίνε.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χικ... ναι!

ΛΕΟΝΙ: Κάθεται στα αριστερά του τραπέζιού του μπρίτζ.) Αχ! Τι μέρα κι αυτή!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αφού ήπια πάει στη σύζυγό του, στην άλλη πλευρά του τραπέζιού, μικρή παύση: Αχ! Πάει πέρασε... τώρα είμαι καλύτερα!... Χικ!... πολύ καλύτερα!...

ΛΕΟΝΙ: Με το δεξί χέρι της στην πλάτη της καρέκλας, το κεφάλι της στο μπράτσο, με πίκρα: Αχ! Είσαι τυχερός! Πόσο θα ήθελα να πω κι εγώ το ίδιο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στοργικά παίρνει το αριστερό της χέρι που είναι ακουμπισμένο στο τραπέζι: Ακόμα πονάς;

ΛΕΟΝΙ: Απομακρύνεται απότομα: Και βέβαια πονάω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Της κτυπά φιλικά το χέρι: Αχ γλυκούλα μου! Καημένο μου κορίτσι! Σε λυπάμαι!

ΛΕΟΝΙ: Ξυνη: Μπορείς...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αν θα μπορούσα να το κάνω εγώ αυτό αντί για σένα!

ΛΕΟΝΙ: Τι; Τι “αν θα μπορούσα να το κάνω εγώ αυτό αντί για σένα!” Τι σημαίνει αυτό; Δεν βοηθάς και τόσο λέγοντάς το!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Θα κάνω ό,τι μπορώ...

ΛΕΟΝΙ: Την ξαναπιάνουν πόνοι: Αχ! Ωχ! Περπατάμε, περπατάμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δρασκελίζει την καρέκλα, για να μην περιμένει η Λεονί που τον τραβά: Ναι ναι! Βηματίζοντας φτάνουν δεξιά της σκηνής, τη στιγμή που κάνουν τη στροφή η Λεονί σταματά.

ΛΕΟΝΙ: Όχι, σιγά! Ας καθίσουμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εκείνη τη στιγμή βρίσκεται μπροστά στη μπερζέρα, και κάθεται: Καλή ιδέα!

ΛΕΟΝΙ: Έχει μόνο το μπράτσο της πολυθρόνας για να καθίσει, και ξανασηκώνεται: Όχι εσύ! Εγώ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σηκώνεται να της δώσει τη θέση, επαναλαμβάνει ότι λέει η Λεονί, είναι ζαλισμένος: Αυτό είναι! Ω, όχι εσύ, εγώ! Αχαχα! Όχι! Όχι εγώ, εσύ!

ΛΕΟΝΙ: Κάθεται στη θέση του: Μπορείς μια χαρά να μείνεις όρθιος!

ΤΟΥΝΤΟΥ: από δεξιά: Μπορώ κάλλιστα να μείνω όρθιος, ναι!

ΛΕΟΝΙ: εξαντλημένη: Αχ! τι βάσανο! Έχω εφιδρώσεις. (Παύση. Φωνή κουρασμένη) Δώσε μου να πω, θέλεις;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πώς;

ΛΕΟΝΙ: Νευριάζει αμέσως: Να πω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Να πεις, ναι! (Τρέχει στο τραπέζι.)

ΛΕΟΝΙ: Συνέχεια να πρέπει να επαναλαμβάνω το καθετί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μόνο όταν δεν ακούω καλά.

ΛΕΟΝΙ: Ναι! Ααα! Πάντα έχεις δικαιολογίες!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Της δίνει το ποτήρι: Ορίστε!

ΛΕΟΝΙ: Ευχαριστώ. (Βάζει το ποτήρι στα χείλη.) Αχ! Πουφ! Αυτό είναι το ποτήρι που έπινες!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εεε; Ναι, ναι.

ΛΕΟΝΙ : Μυρίζει τυρί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τυ... αχ! Είναι τα μακαρόνια. (Πάει να πάρει το ποτήρι.)

ΛΕΟΝΙ: Είσαι τόσο αδέξιος, κακόμοιρε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Επιστρέφει με άλλο ποτήρι και την καράφα: Τι να κάνουμε; Πρώτη φορά μου συμβαίνει.

ΛΕΟΝΙ: Ωραία! Κι εμένα το ίδιο, αλλά βλέπεις ότι δεν τα έχω χάσει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Γεμίζει νερό το ποτήρι και η κανάτα αδειάζει: Κοίτα! Φέτος θα παντρευτείς!

ΛΕΟΝΙ: Κατηφής: Ναι, άχου! Έχουμε διάθεση για αστεία!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Να κάνουμε λίγη πλάκα!

ΛΕΟΝΙ: Παίρνει το ποτήρι, σηκώνει τους ώμους: Ναι, η πλάκα μας έλειπε...! (Πίνει.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με τρυφερότητα: Έτσι, σιγά! Σιγά!

ΛΕΟΝΙ: Ήπια και του δίνει το ποτήρι: Ευχαριστώ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αφού πήγε στη θέση του το ποτήρι και την καράφα, επιστρέφει κοντά της: Λοιπόν; Είσαι λίγο καλύτερα;

ΛΕΟΝΙ: Κουρασμένα: Ω... για μια στιγμούλα, ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Είναι τρομερό!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Δεν το βάζει ο νους σου! Σε περιζώνει ο πόνος, νομίζεις ότι θα σε σκίσει στα δυο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Λίγο πίσω από τη μπερζέρα, το αριστερό του χέρι ακουμπά στην ράχη της: Ναι, ω! Το ξέρω!

ΛΕΟΝΙ: Πώς το ξέρεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μοιάζει μ' αυτό που πέρασα όταν είχα κρίση κολικού στο νεφρό.

ΛΕΟΝΙ: Με ύψιστη περιφρόνηση: Η κρίση σου κολικού στο νεφρό! Τολμάς να την συγκρίνεις; Εκείνη η κρίση μπροστά σ' αυτό, δεν ήταν τίποτα! Ήταν σχεδόν διασκέδαση!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α, διασκέδαση!

ΛΕΟΝΙ: Θυμωμένη: Φυσικά! Φυσικά! Είναι απίστευτη η μανία σου να μειώνεις τον πόνο μου προς όφελος του δικού σου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ;

ΛΕΟΝΙ: Υποφέρω, δεν αρκεί αυτό! Άσε με τουλάχιστον να χαρώ τον πόνο μου!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Εγώ, αυτό θέλω, αυτό έλεγα!...

ΛΕΟΝΙ: Ναι, ματαιοδοξία! Πάντα η ματαιοδοξία!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Η ματαιοδοξία!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Έχει μπει από την πόρτα υπηρεσίας καθώς ανταλλάσσουν τις τελευταίες φράσεις τους, φέρνοντας τυρί ροκφόρ σε ένα πιάτο: Ο κύριος τελείωσε με τα μακαρόνια;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! ναι, τελείωσα!... Σίγουρα, τελείωσα!... Τι καλό φέρνετε;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Τυρί!

ΛΕΟΝΙ: Τι; (Πολύ κατηγορηματική.) Α, όχι όχι! Αρκετά με το τυρί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Συμβιβαστικός, αλλά χωρίς πεποίθηση: Φτάνει... αρκετά με το τυρί!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Αχ είναι τόσο νόστιμο το τυράκι ροκφόρ! Το αφήνει στον μπουφέ.

ΛΕΟΝΙ: Α μάλιστα, ροκφόρ, να'σαι καλά! Έδη λούστηκα τα μακαρόνια του!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τα λούστηκες;

(Η Κλεμάνς βγαίνει παίρνοντας το υπόλοιπο φιλέτο και το περίσσευμα απ' τα μακαρόνια.)

ΛΕΟΝΙ: Ε μα, επειδή δε λέω τίποτα! Επειδή δεν παραπονιέμαι ποτέ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καλό κι αυτό! Δεν παραπονιέσαι ποτέ;...

ΛΕΟΝΙ: Φουντώνει: νομίζεις ότι παραπονιέμαι, εγώ;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Για να την ηρεμήσει: Όχι, όχι!

ΛΕΟΝΙ: Όταν κάνω τα πάντα για να γίνει η ζωή μας πιο εύκολη! Νομίζεις ότι το κάνω επίτηδες!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, όχι.

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Αλήθεια! Βέβαια, δεν ξέρεις και πολλές γυναίκες! Θα ήθελα να σε δω παντρεμένο με καμιά στριμμένη!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα βέβαια, έχεις δικίο σου λέω! Δεν εκφράστηκε καλά!

ΛΕΟΝΙ: Λες ότι παραπονιέμαι, εγώ! (Την ξαναπιάνουν οι πόνοι) Αχ... αχ... να το πάλι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α πα πα. Βλέπεις! Ταράχτηκες!

ΛΕΟΝΙ: Καθώς του ξαναπιάνει τα χέρια: Γρήγορα! Περπατάμε, περπατάμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πνίγει έναν αναστεναγμό, υποχωρεί: Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Περπατώντας: Σφίξε! σφίξε! (Φτάνει στ' αριστερά της σκηνής.) Ω! Ο σφάχτης!... είναι ανυπόφορο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μην το σκέφτεσαι! Μην το σκέφτεσαι!

ΛΕΟΝΙ: Ξεφυσά, υποφέρει: Αχ, καλός είσαι του λόγου σου! "Μην το σκέφτεσαι!" Εύκολο να το λες! Δεν είσαι εσύ που θα γεννήσεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ενστικτωδώς ξεφυσάει σαν τη Λεονί: Όχι.

ΛΕΟΝΙ: Ξεφυσά: Περίμενε! Περίμενε! Χου! Χου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κάνει το ίδιο: Χου! Χου! Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Ξαναξεφυσά: Ωχ, θα το θυμάμαι αυτό!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Και πάλι ξεφυσά: Χου! Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Μισοδιπλωμένη, με πνιγμένη φωνή: Παλιόπαιδο, βγες! Τ' αγαπάω κιόλα...χου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ξεφυσά: Κι εγώ! Χου χου!

ΛΕΟΝΙ: Χου... (Απότομα.) Να περπατήσουμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ξεφυσά: Περπατάμε! (Πηγαίνουνέρονται.)

Σκηνή II

(Οι ίδιοι, Κλεμάνς, κυρία Σαμπρινέτ)

ΚΛΕΜΑΝΣ: Έρχεται τρεχάτη από το βάθος τη στιγμή που έχουν φτάσει στην άκρη δεξιά και κάνουν μεταβολή: Κυρία, ιδού η κυρία, η μαμά της κυρίας!

ΛΕΟΝΙ: Χωρίς να διακόψει το περπάτημα: Α, καλά καλά!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μπαίνει γρήγορα και συναντά την πλάτη τους καθώς έχουν φτάσει στ' αριστερά: Τι καλά! Γλυκιά μου! Τι μαθαίνω! Σήμερα η μεγάλη μέρα;

Και οι δύο σταματούν απότομα χωρίς να γυρίσουν να τη δουν

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κάθετα, παράλληλα με τη σύζυγό του σε σχέση με το κοινό, πίσω η μαμά: Καλημέρα, πεθερά μου!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θυμωμένη ήδη με το γαμπρό της: Ναι, καλημέρα! Καλημέρα! Ω!

Η Κλεμάνς βγαίνει.

ΛΕΟΝΙ: Αναδιπλωμένη, δε μπορεί καν να γυρίσει στη μητέρα της: Αχ! Είναι φρικτό, μαμά!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Καημένο μου μικρό!

ΛΕΟΝΙ: Χωρίς να γυρίσει δίνει προς τα πίσω το αριστερό χέρι της στη μητέρα της: Σφίξε μου το χέρι! Μαμά! Σφίξε το χέρι μου!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τρυφερά: Ναι! (Ξαφνικά, στο γαμπρό της, σπρώχνοντας τον για να πάρει τη θέση του.) Φύγετ' από δω, εσείς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Συγγνώμη!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πάμε γλυκιά μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πηγαίνει προς τα δεξιά για να καθίσει στην πολυθρόνα: Δε με πειράζει να καθίσω για λίγο!

ΛΕΟΝΙ: Περπατάμε! Περπατάμε!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι ναι! (Περπατούν, φτάνουν στη μπερζέρα.)

ΛΕΟΝΙ: Σταματά και κοιτάζει τη μητέρα της: Αχ! Μαμά! Αν ήξερες...

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με στοργικό χαμόγελο: Ξέρω, παιδί μου! Ξέρω!

ΛΕΟΝΙ: Αλήθεια, πέρασες κι εσύ τα ίδια μαμά!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μα ναι χρυσό μου... εσύ μ' έκανες να γνωρίσω αυτές

τις γλυκές στιγμές... Είναι μια δύσκολη στιγμή που περνάμε, και μετά, μετά ό,τι καλύτερο γι' αυτό την ξεχνάμε αμέσως! Είναι το *όμορφο κακό!*

ΛΕΟΝΙ: Μου είναι αδιάφορο, αποκλείεται να πονούσες τόσο πολύ όσο εγώ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μα το ίδιο πονούσα αγάπη μου!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Όχι, δεν είναι δυνατόν! Ήταν άλλη εποχή!...

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Εκείνη την εποχή ήταν όπως τώρα, η πρόοδος δεν άλλαξε τίποτα.

ΛΕΟΝΙ: Ναι, αλλά αν μπορούσες να συγκρίνεις! (Αλλάζει έκφραση.)
Περίμενε!... Περίμενε! Αχ, να, ησυχάζει λίγο, φεύγει!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α, βλέπεις;

ΛΕΟΝΙ, Αποθαρρυσμένη: Ναι, αλλά αφού σε λίγο θα ξαναρχίσει!... (Αλλαγή τόνου.) Θέλω να καθίσω λίγο. (Παύση.)

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Είναι κοντά στην μπερζέρα και οδηγεί την κόρη της να καθήσει, Ναι! Ναι! (Με αυτή την κίνηση πέφτει πάνω στον Τουντού) Μα σηκωθείτε από εκεί, εσείς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σηκώνεται ζωηρά και απομακρύνεται προς τα δεξιά: Συγγνώμη!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: κρατά ακόμα την κόρη της: Βλέπετε τη γυναίκα σας να υποφέρει, να θέλει να καθήσει, κι εσείς παριστάνετε το βόδι στην πολυθρόνα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ παριστάνω το βόδι;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι, βόδι! (Στη Λεονί.) Κάθισε αγάπη μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν έχω δει ποτέ μου βόδι σε πολυθρόνα.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α, μάλιστα! Ωραία στιγμή να κάνουμε πνεύμα. Είστε ευχαριστημένος με το έργο σας;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ειλικρινής: Θα είμαι ευχαριστημένος όταν τελειώσει. Προς το παρόν δεν είμαι και πολύ καλά.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ακριβώς! Και η κόρη μου, μήπως είναι καλά; Εσείς δεν είστε καλά, αλλά έχετε ένα ύφος όλο πονηριά κι ικανοποίηση!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ;

ΛΕΟΝΙ: Διπλωμένη και χωρίς να σκεφτεί τη σημασία των λόγων της: Α! Μην τον επιπλήτεις, μαμά! Καημένο αγόρι, δε φταίει σε τίποτα.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ξαφνιασμένη: Ε;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πώς, “δε φταίω σε τίποτα”;

ΛΕΟΝΙ: Εεεε... όχι, εννοώ ότι δεν υπήρχε προμελέτη.

ΤΟΥΝΤΟΥ, Καθησυχασμένος: Α, καλά!

ΛΕΟΝΙ: Συνέβη επειδή έπρεπε να συμβεί... και, όπως μοιραία θα συνέβαινε τη μια μέρα ή μια άλλη!...

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ακριβώς... Θα ήταν καλύτερα να είχε συμβεί μια άλλη... Αυτός ο τρόπος να κάνετε βεβιασμένα πράγματα... είναι ανάρμοστος... επιτέλους, για τον κόσμο... στοιχειώδης αγωγή!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Λυπάμαι, πεθερά μου, που δεν σας συμβουλευτήκα... !

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Έβγαλε το μαντό της και πηγαίνει να το ακουμπήσει στην καρέκλα αριστερά του τραπεζιού, φέρνει μια καρέκλα δεξιά απ το τραπεζί: Πνευματώδης!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι. Μόνο που όταν παντρεύτηκα, μου είπατε: “Ελπίζω ότι θα μου δώσετε σύντομα εγγονάκια...”

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πολύ πιθανόν! Αλλά ήταν ανάγκη να φέρετε την κόρη μου σε αυτή την κατάσταση!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με πονηρό ύφος. Δεν μπορούσα διαφορετικά!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Καθισμένη δίπλα στην κόρη της, στην καρέκλα που έφερε: Φτωχή μου αγάπη, έλα!

ΛΕΟΝΙ: Μη με λυπάσαι μαμά, έλα! Αυτή είναι η μοίρα η δική μας!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τι στωικότης! (Χωρίς πάυση.) Είπες να βράσουν το νερό;

ΛΕΟΝΙ: Ναι, μαμά, το είπα! Ελπίζω πως δεν ειδοποίησες τον μπαμπά!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Χωρίς να συμμερίζεται την ανησυχία της: Πώς; Μα και βέβαια! Αμέσως! Έστειλα μήνυμα στη λέσχη του.

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Γιατί; Θα ήταν καλύτερα να του το ανακοινώναμε όταν θα είχαν όλα τελειώσει, θα γλίσωνε την αναστάτωση.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Γιατί αυτό λοιπόν; Γιατί να μη το μοιραστεί... σαν τους άλλους;

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Α φτωχέ μπαμπά μου!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αχ! Α φτωχέ μπαμπά! Α φτωχέ μπαμπά! Μήπως δεν είμαι τόσο σημαντική όσο αυτός; Πάντα υπολογίζουμε πιο πολύ τους άνδρες, γι’ αυτό γίνονται εγωιστές.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μέσα απ τα δόντια του: Ευχαριστώ.

ΛΕΟΝΙ: Τρυφερά: Ο μπαμπάς, δεν είναι οποιοσδήποτε άντρας!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Για μένα... είναι! (Βλέπει το πρόσωπο της Λεονί που συσπάται.) Σε ξαναπιάνει;

ΛΕΟΝΙ: Ναι.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θέλεις να βαδίσεις;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι, αυτό, ας περπατήσουμε!

ΛΕΟΝΙ: Φουντώνει: Όχι δε θέλω να περπατήσω.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καλά! Όχι, δεν περπατάμε!

ΛΕΟΝΙ: Στη μητέρα της: Αυτός ο πόνος είναι μικρός, τον αντέχω.

Σκηνή III

(Οι ίδιοι και η Κλεμάνς)

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μπαίνει απο την πόρτα υπηρεσίας και προχωρά ανάμεσα τη Λεονί και στον Τουντού για να μιλήσει με την Λεονί: Φέρνουν πράγματα από το κατάστημα.

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι πράγματα;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Παιδική τουαλέτα, ένα μπάνιο, κανάτες...

ΛΕΟΝΙ: Ναι ναι! Είναι για το δωμάτιο του κυρίου Αχιλλέα! (Έκπληξη της κας Σαμπρινέτ στη δήλωση του ονόματος.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πληροφορήθηκε αυτά που ήθελε: Α!

ΛΕΟΝΙ: Στην Κλεμάνς: Ωραία, φέρ’ τα μου όλα αυτά εδώ, θέλω να τα δω!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μάλιστα κυρία. Κάνει να φύγει.

ΛΕΟΝΙ: Είναι όλα έτοιμα στου κυρίου Αχιλλέα για να τον υποδεχθούμε;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Ναι κυρία.

ΛΕΟΝΙ: Μη ξεχάσετε να βάλετε και μια μπάλα στην κούνια του κυρίου Αχιλλέα!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Ναι κυρία. Φεύγει.

ΛΕΟΝΙ: Στον σύζυγό της: Άντε πήγαινε να βοηθήσεις την Κλεμάνς, Ζουλιέν!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α καλά! (Βγαίνοντας.) Κλεμάνς, έρχομαι να σας βοηθήσω για τα πράγματα του κυρίου Αχιλλέα. (Φεύγει)

Σκηνή IV

(Λεονί, Κα Ντε Σαμπρινέτ)

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Καλοπροαίρετα: Κύριος Αχιλλέας! Ο κύριος Αχιλλέας! Ε μα πώς, αποφασίστηκε, είναι αγόρι;

ΛΕΟΝΙ: Με σιγουριά: Ναι, αγόρι είναι μαμά!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α ... το ξέρεις εκ των προτέρων εσύ;

ΛΕΟΝΙ: Σα να προβάλει ακαταμάχητο επιχείρημα: Ποτέ δεν σκεφτήκαμε τίποτε άλλο, εκτός από αγόρι.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Συμβιβαστικά: Α! Έτσι... Και αν είναι κορίτσι;... Τι θα γίνει; Θα το γυρίσουμε πίσω;

ΛΕΟΝΙ: Ενοχλημένη: Θα είναι αγόρι! (Σαν επιχείρημα.) Δεν είχα καθόλου εμετούς στην αρχή της εγκυμοσύνης. Κι έμαθα πως είναι σίγουρο σημάδι!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κάνοντας ότι πείσθηκε: Α!

ΛΕΟΝΙ: Κι άλλωστε, σύμφωνα με τα τέταρτα του φεγγαριού! Προσέξαμε πώς ήταν το φεγγάρι σε όλη τη διάρκεια της εγκυμοσύνης...

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α, όχι!... Όχι!... Αν είναι να μου κάνεις μάθημα αστρονομίας, όχι! Προτιμώ να βασιστώ στα λόγια σου. (Της δίνει καρέκλα.) Άντε για τον κύριο Αχιλλέα... μέχρι νεωτέρας!... (Πάει προς τ' αριστερά της τραπεζαρίας.)

Σκηνή V

(Έρχονται ο Τουντού και η Κλεμάνς)

Μπαίνει ο Τουντού ακολουθεί η Κλεμάνς, κρατά την μπανιέρα και μέσα είναι το νεσεσέρ, κανάτες και το παιδικό καθίκι.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπαίνει πρώτος: Τα πράγματα!

ΛΕΟΝΙ: καθώς σηκώνεται και διασχίζει τη σκηνή με δυσκολία, πονώντας, για να καθίσει στην καρέκλα δεξιά του τραπεζιού του μπριτζ: Δείξτα μου... Ωχ, Πονάω!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τη βοηθά να καθίσει: Μην το σκέφτεσαι!

ΛΕΟΝΙ: στην Κλεμάνς: Είναι η μπανιέρα, ωραία! (Στον Τουντού.) Το νεσεσέρ!... Κανάτες!... Όλα αυτά στο δωμάτιο! (Όπως η Κλεμάνς πάει να φύγει μ' όλα αυτά στα χέρια της, είδε το καθίκι, το παίρνει.) Αχ, Το καθικάκι του! (Συγκινημένη, καθώς η Κλεμάνς κρατά τα πράγματα.) Το γκιογκιό του! (Το παίρνει.) Όταν σκέφτομαι ότι είναι το καθικάκι του! Πόσο μεγάλο είναι! (Με τρυφερότητα, φέρνει το καθίκι στα χείλη.) Αχ χρυσούλι μου!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πλησιάζει, κατά τη διάρκεια αυτής της σκηνής δεν αφήνει την κόρη της απ τα μάτια της, συγκινημένη στον Τουντού: Όπως ακριβώς εγώ, τη στιγμή που τη γεννούσα.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αδιάφορα: Α!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δείχνει την κόρη της: Την αγαπούσα πριν ακόμα γεννηθεί.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κοπά την κόρη με βλέμμα γεμάτο αγάπη: Ναι.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εμένα, μου ήρθε αργότερα.

ΛΕΟΝΙ: Στον Τουντού δίνοντας το καθίκι: Να, πήγαινε να το αφήσεις!

Το δίνει στη μητέρα της που το απλώνει στον Τουντού και μετά πηγαίνει προς το τραπέζι του μπριτζ.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υποταγμένος. Ναι! (Κοιτάζει γύρω, μην ξέροντας πού να αφήσει το καθίκι.)

ΛΕΟΝΙ: Τον κοιτάζει που κρατά το καθίκι σαν ένα οποιοδήποτε αντικείμενο: Δεν σε συγκίνησε καθόλου, εσένα;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι;

ΛΕΟΝΙ: Το καθικάκι του.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χωρίς πεποίθηση: Α, ναι!

ΛΕΟΝΙ: Περήφανη για τον εαυτό της. Δε σε συγκινεί όσο εμένα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα και βέβαια, τόσο γλυκούλι!

ΛΕΟΝΙ: Α! Ναι τόσο γλυκούλι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι σε κάνει να γελάς;

ΛΕΟΝΙ: Κάνει πως κρύβει ένα γέλιο: Τίποτα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα ναι, τι;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πες το, λοιπόν!

ΛΕΟΝΙ: Όχι! Είναι επειδή σε βλέπω με το δοχείο νυκτός στο χέρι, ε, αυτό με κάνει να σκεφτώ ένα χαζό όνειρο που είδα χτες το βράδυ.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ονειρεύτηκες δοχείο νυκτός;

ΛΕΟΝΙ: Γελώντας: Ναι!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με πεποίθηση: Ε! Αυτό είναι καλό σημάδι!

ΛΕΟΝΙ: Φαντάσου, ήμασταν οι δυο μας στις ιπποδρομίες του Λανσάμ. Εγώ φορούσα το γκρι μου φόρεμα, εσύ, φορούσες το σμόκιν σου. Αλλά αντί για το ημίψηλο καπέλο, είχες φορέσει το δοχείο νυκτός!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ακούει, χαμογελαστός, λίγο σφιγμένος. Εγώ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αχ! τι παράξενο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ενοχλημένος. Τι ηλίθιο! (Μετακινείται δεξιά.)

ΛΕΟΝΙ: Και ήσουν πολύ περήφανος! Χαιρετούσες τους πάντες μ' αυτό! Εγώ ντρεπόμουν, σου έλεγα: (Αργά και τονισμένα.) “Ζουλιέν Ζουλιέν βγάλε το δοχείο νυκτός, σε βλέπουνε” Μου απαντούσες, “Αστο είναι ωραία, λανσάρω νέα μόδα”!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα την αλήθεια βλέπεις κάτι όνειρα κι εσύ!

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Αν τον έβλεπες έτσι, μαμά! Αστείος που ήταν!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δεν αμφιβάλλω.

ΛΕΟΝΙ: Δεν του πήγαινε κι άσκημα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ψάχνει πού ν' αφήσει το δοχείο: Αυτό είναι χαριτωμένο! Αχ! Είναι χαριτωμένο!

ΛΕΟΝΙ: Σα να είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο: Κοίτα! Να, βάλε το καθίκι στο κεφάλι σου για να το δείξεις στη μαμά.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Γυρίζει σαστισμένος: Εγώ!

ΛΕΟΝΙ: Ναι για μια στιγμή να την ευχαριστήσεις. (Χωρίς να αμφιβάλλει στιγμή για την προθυμία του.) Θα δεις μαμά!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι για τίποτα στον κόσμο! Άκου ιδέα που της ήρθε!

ΛΕΟΝΙ: Με ύφος προσβεβλημένο: Βάλτο στο κεφάλι σου, αφού στο ζητάω.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, αφού με είδες!

ΛΕΟΝΙ: Σαν το πιο δυνατό επιχείρημα: Για να το δείξεις στη μαμά.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ακόμα κι αν ήταν να το δει ο Πάπας! Με κοροϊδεύεις! Θέλεις να βάλω ένα καθίκι στο κεφάλι μου! Μπας κι είσαι τρελή;

ΛΕΟΝΙ: Γιατί, ολοκαίνουργιο είναι! Δεν είναι μεταχειρισμένο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καινούργιο ή παλιό, όπως και να 'χει είναι είναι δοχείο νυκτός!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σηκώνεται και προχωρά μπροστά: Μα έλα τώρα, μεταξύ μας είμαστε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αρκετά, έχω και μια αξιοπρέπεια ως άνθρωπος... !

ΛΕΟΝΙ: Σηκώνεται και πηγαίνει προς τ' αριστερά: Ιδού, δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να μ' ευχαριστήσει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ορίστε, δικαιολογίες που έχεις!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θα το καταλάβαινα αν σας ζητούσαν να πάτε στον ιππόδρομο ή να σας δουν στις παρέες μ' αυτό. Αλλά εδώ!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ούτε εδώ ούτε αλλού!

ΛΕΟΝΙ: Πεισμώνοντας: Εγώ θέλω να βάλεις το καθίκι στο κεφάλι σου, τώρα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι, καλά! Εγώ δεν θέλω!

ΛΕΟΝΙ: Χτυπά τα πόδια της. Θέλω να το βάλεις! Θέλω να το βάλεις! Θέλω να το βάλεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι! Όχι! Όχι! Και πάλι όχι!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Επεμβαίνει: Ζουλιέν! Ζουλιέν! Μα αφού η κόρη μου σας το ζητά!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, σας λέω!

ΛΕΟΝΙ: Θέλω, τώρα! Θέλω! Έχω όρεξη! Το επιθυμώ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πηγαίνει στην κόρη της: Θεέ Μου! Τώρα! Το επιθυμεί! Το επιθυμεί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καλά! Το επιθυμεί!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αγκαλιάζει την κόρη της.) Ζουλιέν, σας ικετεύω! Σκεφτείτε την κατάσταση της! Αφού το επιθυμεί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Αα!

ΛΕΟΝΙ: Θέλω! Το επιθυμώ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Την ακούτε! Φανταστείτε, ότι εάν λόγω του πείσματος σας γεννιόταν ο γιος σας με ένα καθίκι στο κεφάλι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ωραία! Λοιπόν! Θα το χρησιμοποιούσαμε!

ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ: Ωωω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Και θα επιστρέψαμε αυτό που δεν χρησιμοποιήσαμε!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αχ! Ωχ! Τολμάτε και λέτε τέτοιο πράγμα!

ΛΕΟΝΙ: Είσαι κακός πατέρας! Κακός πατέρας!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα είναι αλήθεια αυτό!

ΛΕΟΝΙ: Σαν κακομαθημένο παιδί: Θα βάλεις το καθίκι! Θα βάλεις το καθίκι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στον ίδιο τόνο: Όχι, δεν θα βάλω το καθίκι! Δεν θα βάλω το καθίκι!

ΛΕΟΝΙ: Δεν θέλει να το βάλει! Αχ! Αχ! Αχ αχ! Πονώ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Να, να! Ορίστε τι προκαλέσατε είστε υπεύθυνος! Βλέπετε την κατάσταση στην οποία βρίσκεται η γυναίκα σας!

ΛΕΟΝΙ: Πέφτει στην καρέκλα στ' αριστερά του τραπεζιού του μπριτζ. Και αρνείται να ικανοποιήσει τις επιθυμίες μου! Αχ! Αχ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ξεσπάει: Μα επιτέλους βάλτε το καθίκι, αφού σας το λένε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Φορέστε το εσείς, αν σας ενδιαφέρει τόσο πολύ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αν μου το ζητούσε η κόρη μου...

ΛΕΟΝΙ: Με το κεφάλι στα μπράτσα που είναι διπλωμένα στη ράχη της καρέκλας της: Αχ! Άκαρδε, άκαρδε!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δυσκολεύεται να επιβληθεί στον εαυτό της για να παραμείνει ήρεμη: Ζουλιέν, σας ικετεύω! Απευθύνω έκκληση προς τα συναισθήματα σας ως συζύγου! Ως πατέρα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αρχίζοντας να μαλακώνει: Μα επιτέλους... σκεφτείτε τι μου ζητάτε... Δεν έφτασα τριάντα οκτώ χρονών για... μα τέλος πάντων, τέλος πάντων!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δεν έχει σημασία η ηλικία! (Ταπεινά ικετεύει). Ελάτε, φανείτε ευγενής. Φορέστε το! Στολίστε το κεφάλι σας.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υποχωρώντας ολόενα: Μα επιτέλους!

ΛΕΟΝΙ: Κλαψουρίζοντας: Αχ! Πονάω!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Γαλίφικα: Βλέπετε! Πονάει! Ζουλιέν! Βάλτε το καθικάκι! Βάλτε το!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Το ίδιο: Όχι! ακούστε, πραγματικά!... Κι έπειτα... δεν θα μου πηγαίνει το καθίκι!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Γλυκύτατα: Δεν το ξέρετε, δεν το έχετε δοκιμάσει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αφού το βλέπω... Δεν ταιριάζει στο κεφάλι μου!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Καλά. Φορέστε το!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τελευταία προσπάθεια αντίστασης: Αχ! Όχι, ξέρετε... (Διστάζει, πάει να βάλει το καθίκι, διστάζει μία ή δύο φορές, στη συνέχεια, μετά από λίγο,

παίρνοντας τη μεγάλη απόφαση το βάζει, με θυμό: Να να! είστε ευχαριστημένες! Το έβαλα το καθίκι! Ευχαριστημένες;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πηγαίνοντας στην κόρη της, πίσω από το τραπέζι του μπριτζ: Να! Λεονί. Είναι γλυκούλης! Το έβαλε! Το έβαλε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπροστά στο τραπέζι του μπριτζ, κοντά στη γυναίκα του, γονατίζει λίγο για να τον δει, με θυμό: Ναι, το έβαλα! Ναι!

ΛΕΟΝΙ: Σηκώνει το κεφάλι προς τον Τουντού: Να το δω...(Κοιτάζοντάς τον)...Αχ τι φρίκη!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σαστισμένος. Τι;

ΛΕΟΝΙ: Σπρώχνοντας τον: Φύγε! Φύγε! Είσαι γελοίος μ' αυτό!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Οπισθοχωρώντας: Εγώ!

ΛΕΟΝΙ: Μα κρύψου λοιπόν! Κάθε φορά που θα σε βλέπω θα είναι σα να έχεις αυτό το πράγμα στο κεφάλι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αα! Είναι σπαστικά, αυτή εδώ!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Έχει φτάσει μπροστά και τον τραβά απ' το αριστερό χέρι: Ελάτε! Μη την πειράζετε άλλο, αφήστε τη!

Γυρίζει πίσω από το τραπέζι του μπριτζ.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εξουθενωμένος: Ούτε που νοιάζονται για μένα... !

Σκηνή VI

(Οι ίδιοι, η Κλεμάνς, αργότερα η μαντάμ Βιρτουέλι)

Μπαίνει η Κλεμάνς ζωηρά από το βάθος, πηγαίνει κατευθείαν προς τις γυναίκες.)

ΚΛΕΜΑΝΣ: Κυρία, Κυρία, ήρθε η μαμή.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έξαλλος: Διώξ' την!

Οι δύο γυναίκες: Τι;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Γυρίζει απ' τη φωνή του Τουντού, βρίσκονται πρόσωπο με πρόσωπο, αναπηδά βλέποντας τον με το καθίκι: - Αα!... ο κύριος είναι τρελός!

ΛΕΟΝΙ: Τι είπες; Να τη διώξουμε;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Απεναντίας, να περάσει.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Θυμωμένα: Τι; Να περάσει; (Επιστρέφει στα δικά του, η Κλεμάνς βγαίνει.) Αυτός ο τρόπος τους να με κάνουν βαπόρι! Μου ζήτησαν να βάλω το καθίκι (Το βγάζει.) το βάζω το καθίκι! (Πηγαίνει στο τραπέζι μπροστά από τη σύζυγό του.) Και αντί να αναγνωρίσουν την ταπείνωση την οποία υφίσταμαι... Λέγοντας αυτό κτυπά το τραπέζι.

ΛΕΟΝΙ: Δεν βλέπει παρά το καθίκι στο κεφάλι του συζύγου της: Επιτέλους, βγάλε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α, έτσι; Ε λοιπόν, όχι! Τώρα, κι εγώ δεν το βγάζω! Αρκέτα με τα καπρίτσια σας! Το ήθελες; (Χτυπά το καθίκι.) Θα το κρατήσω! Α! Τι

με περάσατε εμένα, εγώ δεν είμαι κανένας κλόουν. Ό,τι σας καπνίσει εσάς, κοκορόμυαλες; Πηγαίνει προς τα δεξιά

ΛΕΟΝΙ και **Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ**: Κοκορόμυαλες!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μπαίνοντας ακολουθούμενη από την Κλεμάνς η οποία κρατά την τσάντα της και πηγαίνοντας προς την Λεονί, η οποία για να τη δεχτεί έχει σηκωθεί και με τη βοήθεια της μητέρας της, περνά στην καρέκλα που βρίσκεται δεξιά από το τραπέζι του μπριτζ: Καλημέρα κυρίες μου! (Γυρίζοντας προς τον Τουντού, ο οποίος καθώς περπατά πάνω- κάτω, φτάνει ακριβώς μπροστά της) Κύριε! (Έκπληκτη που βλέπει το καθίκι στο κεφάλι του Τουντού.) Για δεξ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χαιρετά αγγίζοντας το καθίκι στο κεφάλι του σα να ήταν καπέλο Καλημέρα κυρία μου. Πηγαίνει στη θέση του

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Στον Τουντού, καθώς η Κλεμάνς αφήνει τη τσάντα κάτω και φεύγει: Αυτό το φοράτε σαν φέσι όπως οι Έλληνες;

ΤΟΥΝΤΟΥ: την πλησιάζει με θυμωμένο ύφος: Όχι, κυρία μου, όχι! Εκπληρώνω τις επιθυμίες των κυριών από δω!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ζωηρά: Α!... Όχι, δεν ήταν δική μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: βγάζοντας το καθίκι: Καμαρώστε έναν σύζυγο που έβαλε καθίκι στο κεφάλι για να ικανοποιήσει τα καπρίτσια της γυναίκας του!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με πεποίθηση: Α! πολύ καλά! Ιδού ένας καλός σύζυγος! Λοιπόν, μην το βγάζετε! Σας παρακαλώ. Μείνετε μ' αυτό!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι! Μείνετε με αυτό! Ω! μα...μα...!... Έχω βαρεθεί!

Αφήνει το καθίκι στο πάτωμα κοντά στην κονσόλα και μετά κάθεται στην πολυθρόνα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πηγαίνει προς την Λεονί που κάθεται στην καρέκλα δεξιά του τραπεζιού: Ωστε εσείς είστε, κυρία μου, η νεαρή μέλλουσα μαμά;

ΛΕΟΝΙ: Ναι, κυρία μου, ναι.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Όρθια ανάμεσα στο τραπέζι και την πλάτη της καρέκλας που κάθεται η Λεονί: Εγώ πιστεύω ότι δε θ' αργήσει, επειδή βλέπω ότι οι πόνοι της γέννας γίνονται όλο και πιο συχνόι από λεπτό σε λεπτό.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αλήθεια; Τόσο το καλύτερο! Έτσι θα τελειώσουμε νωρίτερα! (Στη Λεονί.) Έτσι δεν είναι;

ΛΕΟΝΙ: Αχ! Μάλιστα, κυρία μου, έτσι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καθώς βγάζει τα γάντια της: Δεν πειράζει, δεν το περίμενα τόσο νωρίς! Όταν σκέφτομαι ότι μου γράψατε χθες από μέρους του γιατρού για να με προσλάβει σε ένα μήνα... και η πρώτη μου επίσκεψη συμπίπτει με τον τοκετό σας!

ΛΕΟΝΙ: Πώς να προβλέψουμε ότι θα ερχόταν ένα μήνα νωρίτερα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δε κάνατε καμιά απερισκεψία;

ΛΕΟΝΙ: Καμιά!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μήπως τα υπολογίσατε λάθος;

ΛΕΟΝΙ: Αχ! αδύνατον! Μόλις οκτώ μήνες είμαστε παντρεμένοι.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Επιβεβαιώνει: Οκτώ μήνες, ναι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Και... (κλείνει το μάτι με ανάλαφρη πονηριά) και πιο πριν; Τίποτα;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σκανδαλισμένη: Ω! Ω!

ΛΕΟΝΙ: Ντροπαλή: Ω! Μα κυρία!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Προσπαθώντας να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους Όχι! Όχι, σας το ρωτώ, για να ξέρω, καταλαβαίνετε!

ΛΕΟΝΙ: Το ίδιο: Καταλαβαίνω καλά, ναι. (Ξαφνικά την πιάνουν πάλι πόνοι.) Ω! Ω! Να ένας εδώ, ω!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με πεποίθηση και καλοαρθρωμένα: Α! Καλό αυτό!... Καλό αυτό!

ΛΕΟΝΙ: Διπλωμένη στη μέση, διαμαρτύρεται: Πώς, “Καλό αυτό;”

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αυτό δείχνει ότι η δουλειά γίνεται.

ΛΕΟΝΙ, Το ίδιο, με θυμωμένο ύφος: Αχ! Ήθελα να σας έβλεπα στη θέση μου!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ναι, α, δεν είναι όλα ρόδινα! Ξέρω τι είναι, το πέρασας κι εγώ, έχω δύο παιδιά! Και κάθε φορά που γεννούσας!...

ΛΕΟΝΙ: Μα, εσάς κυρία μου, είναι η δουλειά σας! Είστε εξοικειωμένη.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Είμαι εξοικειωμένη! Είμαι εξοικειωμένη!... Αλλά όχι άμα γεννάω εγώ!

ΛΕΟΝΙ: Με φωνή γεμάτη πόνο: Αχ! Κυρία, θα κρατήσει πολύ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δεν μπορώ να το πω έτσι απλά! Βλέπετε, πρέπει να αρχίσετε την προετοιμασία! Πηγαίνετε στο δωμάτιό σας με τη μαμά σας που θα σας βοηθήσει να πέσετε στο κρεβάτι! Εγώ θα έρθω να σας δω μόλις ξαπλώσετε. Και σ’ αυτό το διάστημα, θα ταχτοποιήσω τα πράγματα μου. Μετακινείται και βγάζει το μαντό της.

ΛΕΟΝΙ, Σηκώνεται: Ναι κυρία μου!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τη βοηθά να σηκωθεί, φεύγουν μαζί: Σωστά, έτσι είναι. Έλα, γλυκιά μου, έλα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Έτσι κυρία!

Βγαίνουν, ο Τουντού σηκώνεται

Σκηνή VII

Κα Βιρτουέλ, Τουντού, μετά Κλεμάνς. Η κα Βιρτουέλ με το μαντό της στο χέρι, σαν να μην υπάρχει ο Τουντού, ρίχνει μια ματιά στο δωμάτιο και στη συνέχεια, τα μάτια της πέφτουν στο ηλεκτρικό κουδούνι, το χτυπά. Πηγαίνει στη μπερζέρα για να πάρει την τσάντα της

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Συναντώντας πάνω απ’ την τσάντα της τον Τουντού που την ακολουθεί με τα μάτια. Χωρίς καν να τον κοιτάζει.

Φύγετ’ απ’ εδώ, εσείς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Παραμερίζει: Συγγνώμη!

Η κα Βιρτουέλ, αφού άφησε το μαντό της στην πλάτη της μπερζέρας, ανοίγει την τσάντα της, βγάζει μια πουκαμίσια με μανίκια γυρισμένα, ποδιά με μπούστο κι ένα δέμα. Τα βάζει στη μπερζέρα.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Έρχεται από την κουζίνα: Με ζήτησε ο κύριος;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Η κυρία!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ενώ τακτοποιεί τα πράγματά της στη μπερζέρα.

Ναι, εγώ! Ετοιμάσατε βραστό νερό;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Έβαλα πολλές κατσαρόλες να ζεσταίνονται.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ωραία! Και το φαρμακείο είναι εδώ;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Δείχνει την πόρτα υπηρεσίας: Εκεί! Ναι.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ωραία, να τις φέρετε! (Καθώς η Κλεμάνς φεύγει, η κα Βιρτουέλ γυρίζει με τον άδειο σάκο της στο χέρι και πέφτει πάνω στον Τουντού.) Ξεκουμπιστείτ’ απ’ εδώ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Παραμερίζει: Ναι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Νομίζοντας πως η Κλεμάνς είναι ακόμα εκεί, βάζει την τσάντα της ανοιχτή στην καρέκλα προς τα δεξιά του τραπεζιού: Βάλτε τα όλα πάνω στο τζάκι.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Είναι κοντά της: Σε ποιόν μιλάτε;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Στην υπηρέτρια.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έφυγε.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αα!... Αα! Καλά, θα της το πω όταν ξανάρθει! (Της έχει κλείσει το δρόμο ο Τουντού.) Ξεκουμπιστείτ’ απ’ εδώ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Παραμερίζει: Συγγνώμη!

Η κα Βιρτουέλ πηγαίνει στην κονσόλα όπου στρώνει την πετσέτα της, την οποία παίρνει από μια στοίβα που βρίσκεται δίπλα στο έπιπλο. Ο Τουντού σταδιακά την πλησιάζει.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αφού άπλωσε την πετσέτα της, γυρίζει και πέφτει τει τει με τον Τουντού: Πάλι εσείς! Ααα! Αυτό! Ααα πια... τι είστε εσείς εδώ;

ΤΟΥΝΤΟΥ: σκεδόν σα να ζητά συγγνώμη: Ο σύζυγος.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ο συ... Αχ! Λοιπόν, ναι, από τον τρόπο, φυσικά... αφού είχατε και το καθίκι!... (Πήρε τα πράγματα της απ’ τη μπερζέρα και τα βάζει στην κονσόλα)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σαστισμένος: Πώς, αφού είχα... (Κατ’ ιδίαν.) Ω! Είμαι στα όρια! (Προσπαθεί να καλοπιάνει την κα Βιρτουέλ.) Χμμ... αυτό... αυτό πρέπει να είναι πολύ κουραστικό επάγγελμα, να είστε μαμή!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ξερά, χωρίς καν να τον κοιτάζει: Ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι... Και έχετε πολλούς τοκετούς ανά έτος;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με το ίδιο ύφος: Πολλούς! Πολλούς! (γονατίζει μπροστά στη μπερζέρα.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κάνει πιρουέτα για να χαμηλώσει κι αυτός. Κι όταν είστε σε γέννα, πώς εε...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τον κόβει: Αχ Όχι! Όχι! Εντάξει;... Δεν περιμένετε, έτσι δεν είναι, να σας εξηγήσω τις λεπτομέρειες του επαγγέλματός μου;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πείθεται αμέσως: Όχι, Όχι!...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Βγάζει το καπέλο της και το δίνει στον Τουντού καθώς και το μαντό της: Κρατήστε, δεν ξέρω ακόμα που θα φιλοξενηθώ, εγώ, εδώ! Οπότε, πηγαίνετε το μαντό μου και το καπέλο μου στο δωμάτιό μου, έχετε την καλωσύνη;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Του βάζει όλα τα πράγματά της στα χέρια του: Ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υποτάσσεται: Ωραία! (Μουρμουρίζει.) Όχι! Απίστευτο! Αυτό ειν' απίστευτο.

Βγαίνει στο βάθος και η Κα Βιρτουέλ πηγαίνει στα δεξιά και φτιάχνει το κορσάζ της: τη στιγμή που το τραβά μπαίνει η Κλεμάνς και φέρνει το φαρμακείο, μεγάλα μπουκάλια απεσταγμένου νερού, κίτρινα μπουκάλια υδραργύρου, πακέτα βαμβάκι, κλπ...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ξαφιασμένη από την είσοδο της Κλεμάνς, αναπηδά και διακριτικά σταυρώνει τα χέρια της πάνω στο στήθος της. Ποιος είναι;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Φέρνω το φαρμακείο.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ησύχασε, πηγαίνει στη μπερζέρα και παίρνει το νυχτικό της: Αχ! Καλά! Αφήστε τα εκεί. (Δείχνει την κονσόλα.)

ΚΛΕΜΑΝΣ: Πάει στην κονσόλα: Μάλιστα κυρία. Τακτοποιεί τα μπουκάλια, το βαμβάκι σε δέματα, η Κα Βιρτουέλ ετοιμάζεται να βάλει το νυχτικό.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπαίνει ξαφνικά από το βάθος: Ορίστε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Στ' αριστερά της μπερζέρας, αναπηδά: Δεν μπαίνουμε' έτσι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έκανε το γύρο του τραπεζιού της τραπεζαρίας και έρχεται στη μέση αριστερά: Αχ! Συγγνώμη, δεν ήξερα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τη βοηθά η Κλεμάνς να βάλει το νυχτικό: Δεν μπορείτε να χτυπήσετε πριν μπειτε;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εεε! Ακούστε, σκέφτηκα ότι στην τραπεζαρία...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Έξαλλη: Δεν υπάρχει "τραπεζαρία" (Φτιάχνει το ντεκολτέ της.) Είχα το στήθος και τα μπράτσα γυμνά!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χειρονομία για να δείξει ότι δεν έγινε κάτι σοβαρό: Αχ! Εεεε...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πηγαίνει πίσω απ τη μπερζέρα για να βάλει την ποδιά της, γυρίζοντας πέφτει πάνω στον Τουντού που πλησίασε. Επιτέλους, εε;... Για πέστε μου; Θα σας έχω στα πόδια μου όλη την ώρα;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Πρέπει!...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ξέρετε δεν μ' αρέσει να έχω ανθρώπους πάνω απ' το κεφάλι μου όταν δουλεύω. (Λέγοντας αυτά, παίρνει το κορσάζ της απ' τη μπερζέρα.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Αχ!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Επιστρέφει με το κορσάζ στο χέρι και πηγαίνει στην καρέκλα που άφησε την τσάντα της, στον Τουντού: Ξεκουμπιστείτ' απ' εδώ...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μάλιστα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Χώνει το κορσάζ στην τσάντα και τη δίνει στον Τουντού. Ορίστε, πηγαίνετε τη στο δωμάτιό μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Την παίρνει και την δείχνει στην Κλεμάνς: Κλεμάνς!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι! Όχι! Όχι στην Κλεμάνς! Αν ήθελα να την πάει η Κλεάνς Θα φώναζα "Κλεμάνς"! Τη χρειάζομαι εγώ την υπηρέτρια!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αμήχανος: Αα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μάλιστα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υπακούει: Ωραία! (Φεύγει γκρινιάζοντας.) Πω πω παραξενιές!...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τακτοποιεί την ποδιά της στο μπουστό με παραμάνες:

Εκεί πολύ καλά, παιδί μου! Τώρα πηγαίνετε να δείτε αν βράζει το νερό! Όταν είναι έτοιμο, θα μου φέρετε μια κατσαρόλα στο δωμάτιο της κυρίας, έτσι θα την έχουμε πρόχειρη. Μετακινείται προς τ' αριστερά.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Ολοκληρώνει την τακτοποίηση της κονσόλας: Εντάξει, κυρία.

Εκείνη τη στιγμή ένα χτύπημα στην πίσω πόρτα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Περάστε! (Μπαίνει ο Τουντού.) Εσείς χτυπήσατε;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δεν υπήρχε λόγος να χτυπήσατε, τώρα ντύθηκα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α, καλά, δεν το ήξερα! Δεν κοίταξα από την κλειδαρότρυπα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Σα να το σκέφτεται: Α, μάλιστα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με ύφος που δεν καλύπτει την πίκρα του: Δεν υπάρχει κάτι να κάνω κι εγώ, όχι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τον απομακρύνει με μια χειρονομία: Όχι όχι! Δε σας χρειαζόμαστε σε τίποτα! Ξεκουμπιστείτ' απ' εδώ!...

ΚΛΕΜΑΝΣ: Κι εγώ, μαντάμ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι... Τι ώρα τρώτε εσείς εδώ;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα... Εμείς φάγαμε.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Κιόλας; Εγώ όμως δεν έφαγα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ω! Φυσικά! Έστρωνα το τραπέζι μου, εγώ, όταν ήρθαν να με γυρέψουν. Λοιπόν! Δεν υπάρχει τίποτα για φαΐ;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πεινάτε;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δεν τρώμε επειδή πεινάμε, τρώμε επειδή είναι ώρα φαγητού!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α! Ωραία, σίγουρα κάτι θα περίσσεψε. (Στην Κλεμάνς.) Εεε;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μάλιστα κύριε.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τι σούπα έχετε;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Δεν έχουμε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Την κοιτά και κάνει ένα μορφασμό: Δεν γίνεται!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ποτέ δεν τρώμε σούπα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Γυρίζει προς αυτόν: Εγώ, τρώω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ναι... !

ΤΟΥΝΤΟΥ: Υποκλίνεται: Καλά!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Α, ναι, ξέρω! Σήμερα δεν είναι της μόδας! (Ακκίζεται και κάνει το στόμα της σαν κότα.) Δεν τρώνε σούπα! (Με ένταση.) Εγώ είμαι της παλιάς σχολής! Της καλής! Αυτής που δεν εξελίσσεται!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχά!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Στο ίδιο ύφος με την προηγούμενη φράση, σα να την συνεχίζει: Και μετά;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Συμφιλιωτικός: Και μετά, τίποτα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πως! Ούτε σούπα, και μετά τίποτα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καταλαβαίνει το λάθος του: Εεε; Α! Όχι! όμως! Ναι ναι! Γιατί νόμιζα ότι μου είπατε: “Είμαι της παλιάς σχολής, εγώ, κι ύστερα, μετά...”

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μα όχι! Και μετά... τη σούπα;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α! “Και μετά τη σούπα,” ναι, ναι! Καλά! Και στη συνέχεια, μετά την σούπα... και στη συνέχεια, μετά την σούπα... και στη συνέχεια, μετά την σούπα που δεν έχουμε! Ένα κόντρα φιλέτο και μακαρόνια.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Κουνά το κεφάλι επιδοκιμαστικά: Και μετά;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αυτά είν' όλα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μορφάζει με τα χείλη της: Πενιχρά!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Ένα κομμάτι ροκφόρ.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μάλιστα! Αυτό δεν μετράει! (Καθώς η Κλεμάνς πηγαίνει από το βάθος εκεί που άφησε η κυρία Σαμπρινέ το μαντό της.) Α! Δεν είστε γερά πιρούνια, εδώ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εεε... !

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καθώς πηγαίνει στην τραπεζαρία: Τέλος πάντων, αφού έχει μόνο αυτά, θα φάω αυτά! Κάθεται στα αριστερά του τραπεζιού.

ΚΛΕΜΑΝΣ: πίσω από το τραπέζι, διπλώνει προσεκτικά το μαντό της μαντάμ Σαμπρινέ: Τι θα πει η κυρία, λευκό κρασί; Κόκκινο κρασί;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με ύφος αδιάφορο: Α! Ότι να' ναι! Το ίδιο μου κάνει!... Λίγη σαμπάνια!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπροστά στο τραπέζι: Σαμπάνια;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ναι, είναι το καλύτερο για το στομάχι μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πίνετε και στο σπίτι σας;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τονίζοντάς το: Όταν μου στέλνουν οι πελάτες μου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ω!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Α! Ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: σα να έχει πειστεί: Ωραία! (Στην Κλεμάνς που είναι στην κάτω δεξιά γωνία του τραπεζιού) Λοιπόν, παιδί μου, θα πάτε κάτω στο μπακάλι και θα ζητήσετε αφέψημα, ξέρετε...

ΚΛΕΜΑΝΣ: Δεν χρειάζεται! Υπάρχει στην κάβα ένα μπουκάλι σαμπάνια. (Φεύγει προς την πόρτα υπηρεσίας.)

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: με καλή διάθεση: Ε ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έξαλλος: Α! Καλή κι αυτή!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μα ναι! Φυσικά! Σαμπάνια! Και τι θα πάθω; Είμαι ολιγαρκής. Δεν πίνω πάνω από ένα μπουκάλι! Καταλαβαίνετε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με ύφος ειρωνικής κατανόησης: Αλήθεια;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μασώντας μια κόρα ψωμιού: Πρώτα απ' όλα δεν θέλω να προκαλέσω αναστάτωση.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Είστε ευγενέστατη!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Παίρνει απ' το τραπέζι το άδειο μπουκάλι: Πότε πρέπει να σερβίρω;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Σηκώνεται και διασχίζει τη σκηνή: Όταν θα είναι έτοιμο, ζεστάνετε το και σερβίρετε!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Ίσως χρειαστώ δέκα λεπτά.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Α, έχουμε χρόνο! (Κάθεται στην δεξιά πλευρά του τραπεζιού, ενώ η Κλεμάνς βγαίνει παίρνοντας το άδειο μπουκάλι και το μαντό της Κας Σαμπρινέ.) Η κυρία μας, δεν νομίζω ότι είναι για πολύ σύντομα.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πλησιάζοντας: Α! Θ' αργήσει πολύ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Η κυρία, ξέρετε, είναι πρωτοτόκος!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σουφρώνει τα χείλια σα να μη κατάλαβε: Είναι για...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πρώτη φορά... δεν θα έρθει γρήγορα. Πρωτοτόκος δεν είναι η κυρία;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Απλώνει τα χέρια του σαν να μη ξέρει τι να πει. Εεε...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τι; Είναι πρωτοτόκος ή πολυτόκος;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Διατακτικός: Χμ... (κουνάει τα χέρια του σα να θέλει να δείξει κάτι μεταξύ των δύο, και απότομα και αποφασιστικά) Ζωοτόκος...

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: σοκαρισμένη: Τι! (Γελώντας.) Αχ! Λοιπόν, προφανώς ζωτοόκος! Είμαστε όλοι ζωτοόκοι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αυτό είναι σωστό, είμαστε όλοι ζωτοόκοι.

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Α! Όχι εσείς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι εγώ, όχι εγώ!

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Λοιπόν, αυτό δε μου λέει αν είναι πρωτοτόκος.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Διστακτικά: Χμ... (Αποφασιστικά) Όχι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Α! Καλά, τόσο το καλύτερο! Θα έρθει πιο γρήγορα! Πόσα παιδιά έχει κάνει;

ΤΟΥΝΤΟΥ: το ίδιο αποφασιστικά: Κανένα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Καλά! Άρα είναι πρωτοτόκος!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αυτό είναι, πρωτοτόκος. Είναι πρωτοτόκος!

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Ωραία! Αυτό ακριβώς σας ερωτώ. Σηκώνεται.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν είχα ακούσει καλά την ερώτησή σας.

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: περνώντας από τη δεξιά μεριά του τραπεζιού κατευθύνεται προς το δωμάτιο αριστερά: Λοιπόν! Ίσως θα μπορούσαμε να δούμε για λίγο την ασθενή μας!

ΤΟΥΝΤΟΥ: ακολουθώντας τα βήματά της: Αν θέλετε, πάμε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: στρέφεται απότομα και ο Τουντού πέφτει πάνω της: Α, όχι όχι! Όχι εσείς! Εσείς θα μείνετε εδώ. Δεν θέλω κανέναν!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Κανέναν, κανέναν! Όταν ξεγεννάω, εγώ, τους συζύγους, τους εραστές, δεν τους θέλω.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τους εραστές! Μα τι λέτε, η γυναίκα μου δεν έχει εραστές.

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Δεν σας είπα ότι έχει εραστές, σας λέω ότι τους συζύγους, τους εραστές, εγώ δεν τους θέλω, τελεία και παύλα, αυτό είν' όλο! (Σ' αυτή την τελευταία λέξη κάνει στροφή για να πάει στην κάμαρα.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! ναι, αλλά...

Κα ΒΙΡΤΟΥΑΛ: Καθώς στρέφεται απότομα, με επιτακτικό ύφος: Ααα! Εδώ θα μείνετε!... (Μπαίνει στο δωμάτιο της Λεονί. Κουδούνι.)

Σκηνή VIII

(Τουντού, Κλεμάνς, κ. Ντε Σαμπρινέτ)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α! Αυτή είναι σπαστική!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μπαίνοντας από την πόρτα υπηρεσίας με μια λεκάνη γεμάτη νερό.

Την ίδια στιγμή, χτυπούν το κουδούνι, διστάζει για μια στιγμή, να φέρει τη λεκάνη ή ν' ανοίξει. Στη συνέχεια απευθύνεται στον Τουντού: Μήπως ο κύριος μπορεί ν' ανοίξει, επειδή είμαι απασχολημένη με την κυρία;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αμάν πια! Ο Μπενουά δεν γύρισε ακόμα απ' τα ψώνια;

ΚΛΕΜΑΝΣ: Όχι, κύριε, και εγώ πρέπει να πάω τη λεκάνη. *Κουδούνι.*

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στην κυρία; Ω! καλά, είναι ανώφελο δεν θέλουν κανέναν, ουτ' εμένα, άλλο και τούτο!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Εεε! Ναι, αλλά εγώ... *(Κανείς δεν νοιάζεται για το κουδούνι που κυπά.)* Ο κύριος θέλει να ανοίξει την πόρτα; Επειδή τα χέρια μου είναι πιασμένα.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αμφιβάλλοντας. Ναι, ω! Θέλω να, αλλά... *Χτυπά την πόρτα του δωματίου.*

(Φωνή της μαντάμ Βιρτουέλ.) Δεν μπαίνουμε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: *Θριαμβευτικά.* Εκεί!

Κουδούνι.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Απότη, πίσω από την πόρτα: Εγώ είμαι, η υπηρέτρια.

Φωνή της μαντάμ Βιρτουέλ: Α, εσείς! Ελάτε!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Η σειρά της να θριαμβεύσει: Εδώ!

Χτυπά το κουδούνι. Εκείνη μπαίνει στο δωμάτιο της Λεονί.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πηγαίνοντας προς τα δεξιά: Χαριτωμένο! Α, πολύ χαριτωμένο! *(Το εξωτερικό κουδούνι κυπά επίμονα.)* Καλά! Ναι! Ορίστε! *(Πηγαίνει προς το βάθος της σκηνής και βγαίνει. Η σκηνή άδεια για λίγο, ο διάλογος απ' έξω.)*

Φωνή του ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μια ώρα κάνετε ν' ανοίξετε!

Φωνή του ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι να κάνουμε, έπρεπε να έρθω εγώ ν' ανοίξω!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με καπέλο στο κεφάλι, το μπαστούνι στο χέρι, μπαίνοντας, με τον Τουντού να τον ακολουθεί: Α! Όχι! Όχι! Ξέρετε! Όχι, αυτό όχι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ε καλά! Ναι, τι θέλετε λοιπόν

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Στην αριστερά πλευρά: Έχω πολύ νευριάσει! Πραγματικά, δεν μπορούμε να έχουμε πέντε λεπτά ηρεμία στη ζωή!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Γιατί;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δεν ξέρω πως τα κανονίσατε έτσι, μα την αλήθεια!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πως; Δεν είναι δικό μου το λάθος.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τον χαιρετά με το καπέλο: Ούτε και δικό μου επίσης... *(Ξαναφοράει το καπέλο του.)* Ήμουν εκεί ήσυχα με την παρέα, πριν από το δείπνο, έπαιζα χαρτιά όπως συνηθώς... για πέντε λουδοβίκια! Είχα την τύχη με το μέρος μου! Ξαφνικά έρχονται να μου το ανακοινώσουν αυτό σαν γροθιά στο στομάχι! Όμως τι χαρά! Φυσικά, σταμάτησα! *(κάθεται στην αριστερή πλευρά του τραπεζιού, βγάζει και ακουμπάει το καπέλο.)* Τι τα θέλετε; Είμαι άνθρωπος του καθήκοντος. Αλλά πραγματικά, δεν γίνεται να μας αφήσουν να ξεκουραστούμε ακόμα και στο τέλος της ημέρας!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: *Κάθεται στα δεξιά του τραπεζιού:* Είμαι ο πρώτος που ζητώ συγγνώμη!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Σηκώνεται και ξαναφορά το καπέλο:* Ναι, ω! Τώρα σωθήκαμε! *(Πάει προς το δωμάτιο της κόρης του.)* Ε! Παρακαλώ! Μήπως μπορώ να δω την κόρη μου;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Λοιπόν, ακούστε, προς το παρόν όχι, είναι στα χέρια της μιάς, και δεν είναι τόσο εύκολο!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Γκρινιάζει:* Ααα!! *(Ξαναβγάζει το καπέλο και το ακουμπά μαζί με το μπαστούνι στην καρέκλα στα αριστερά του τραπεζιού.)* Τουλάχιστον, μπορείτε να μου δώσετε κάτι να φάω, μ' ολ' αυτά δεν έχω δειπνήσει! *Πάει προς τα δεξιά.*

ΤΟΥΝΤΟΥ: *Εξακολουθεί να κάθεται:* Θεέ μου, αν μπορείτε να αρκεστείτε μ' ότι έχει εκεί...

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ε, δεν πεινάω και πολύ! Καταλαβαίνετε, ότι μ' όλα αυτά έχασα την όρεξη μου.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στην Κλεμάνς που βγαίνει από το δωμάτιο: Α! Κλεμάνς ένα ακόμα σερβίσιο στον κύριο Ντε Σαμπρινέτ.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μάλιστα κύριε! *(Παίρνει το καπέλο και το μπαστούνι του Σαμπρινέτ.)*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τεντώνει το αυτί: Γιατί "ακόμα ένα"; Έχουμε κόσμο;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τη μαία.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ενοχλημένος: Α! Θα δειπνήσω με τη μαία.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ε, ναι!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ενοχλημένος: Α, ναι; Ωραία! Ωραία!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Για σήμερα μόνο, δεν χάλασε ο κόσμος.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Πίσω από το τραπέζι:* Ναι, ναι! *(Γκρίνια.)* Η μαία!... Για φαντάσου! *(Κάθεται απέναντι από τον Τουντού.)* Μα, τι στο διάολο κάνετε και έρχεται σήμερα; Δε μπορούσατε να περιμένετε ένα μήνα ακόμα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Η Λεονί είναι εν αναμονή, οι πόνοι ξεκίνησαν.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Μιλώντας μαζεύει μηχανικά την τράπουλα, την ανακατεύει:* Ναι, αχ! Αυτό είναι χαρά, ένα παιδί! Ένα παιδί μετά από οκτώ μήνες γάμου! Τι θα πει ο κόσμος. Δε θα το πιστέψουν ποτέ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα τι...

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θα υπονοήσουν, μα το Θεό, ότι κάτι έγινε από πριν. Στον κύκλο μας ήδη δεν καταλαβαίνουν πως ένας Σαμπρινέτ έδωσε την κόρη του σε έναν Τουντού, θα πούνε ότι κάναμε αυτό το γάμο για να τα καλύψουμε. Ωραία, θαυμάσια!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Νευρικός: Τέλος πάντων, άντε, κάθε μέρα έχουμε πρόωρες γέννες, ένα μήνα νωρίτερα.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Προφανώς, κι αυτό συμβαίνει, και ιδού η απόδειξη. (Μοιράζει την τράπουλα σα να στήνει παιχνίδι.) Αυτό συμβαίνει, αλλά όχι για τον κόσμο. Αχ! Έχετε έναν τρόπο να κάνετε τα πράγματα!... (Παίζει.) Η σειρά σας! Ανακατεύει.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Προς το κοινό, μηχανικά παίρνει τα χαρτιά και παίζει ενώ μιλάει: Αν πρέπει ν' ασχοληθώ μ' αυτά που λέει... (παίζει) ο κόσμος! Πίκα...

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Προφανώς, πρέπει να ασχοληθείς! Έχω το ρήγα... καταλαβαίνετε ότι με ενοχλεί... έκοψα... να λένε για τη κόρη μου... ατού, ατού... ότι έκανε παιδί οκταμηνίτικο... Ρήγας καρό, ντάμα κούπα... Ο ρήγας κερδίζει. Τρεις βαθμοί (Σπρώχνει τα χαρτιά στον Τουντού.) Σειρά σας!... Μπορεί να λέμε ότι αψηφούμε τη γνώμη των ανθρώπων...

ΤΟΥΝΤΟΥ: ανακατεύει την τράπουλα: Ε! αυτό!... (Κόβει.)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κόβει: Μπορεί να λέμε ότι την αψηφούμε, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να την υπολογίζουμε.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μοιράζοντας τα χαρτιά: Καταλαβαίνετε, έτσι δεν είναι, ότι αν στη ζωή, πρέπει πάντα να σκεφτόμαστε τι θα πει ο τάδε ή ο δείνα... τότε... !

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Παίρνει τα φύλλα: Φυσικά, πρέπει να τους σκεφτόμαστε... έχω το ρήγα... (Παίζοντας.) Κούπα !

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι, μα... Κόβω... !

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Να! Αα! Ολ' αυτά είναι πολύ ενοχλητικά! (Ρίχνοντας χαρτί στον Τουντού.) Κόβω!... Ατού, ατού... και ατού κέρδισα!... Μου χρωστάτε πέντε λουδιβίκια.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αφωνος με το τελευταίο του χαρτί στον αέρα: Πώς "σας χρωστάω"; Αφού δεν έπαιξα!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δεν παίζατε; Ε τότε, τι στο καλό κάνετε μόλις τώρα;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έπαιξα, έπαιξα! Αλλά δεν έπαιξα για πέντε λουδοβίκια!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Καταπληκτικό αυτό! Θα μπορούσατε κάλλιστα να το είχατε πει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εσείς έπρεπε να το πείτε!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Παίζω πάντα για πέντε λουδοβίκια! Σας το είπα και νωρίτερα! Αν είχατε κερδίσει, εγώ θα σας τα πλήρωνα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ίσως, αλλά αυτός δεν είναι λόγος για μένα να σας δώσω πέντε λουδοβίκια επειδή έχασα!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Καθώς σηκώνεται: Αυτό είναι, πάει πολύ! Αα! Καλά! Δεν θα ξαναπαίξω μαζί σας!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εεε! Αν πιστεύετε ότι έχω στο μυαλό μου στο παιχνίδι!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τι; (Με ένταση.) Ούτε κι εγώ, δεν λέω! Μηχανικά το κάνω! Τη στιγμή που το φτωχό μου παιδί περνάει μια τέτοια οδυνηρή δοκιμασία!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καθώς σηκώνεται και πηγαίνει προς την πόρτα της κάμαρας το ίδιο και ο Σαμπρινέτ: Κρατάει πολύ... Τι μπορεί να κάνουν εκεί μέσα; (Βάζουν αυτί στην πόρτα.)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι, επιτέλους, θέλω να πάω να φιλήσω την κόρη μου.

Την ίδια στιγμή η κυρία Βιρτουέλ μπαίνει απότομα στο δωμάτιο με μια λεκάνη νερό στα χέρια, φτάνει με πλάτη, γυρίζει, και με την κίνησή της θα χτυπήσει με τη λεκάνη τον Τουντού που είναι κοντά της, και θα τον κάνει τον μισό μούσκεμα. Ο Σαμπρινέτ οπισθοχώρησε, και απέφυγε το βρέξιμο.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κάνει ένα άλμα προς τα πίσω: Ωχ!

Σκηνή ΙΧ

(Οι ίδιοι και η κυρία Βιρτουέλ)

Η Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πηγαίνει στη μέση της σκηνής: Αχ! Να ορίστε, κοιτάξε τι έγινε, ορίστε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ε, αυτό πάλι! Όχι μόνο με καταβρέξατε...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ωραία! Πάει έγινε! Αν δεν ήσασταν συνέχεια μέσα στα πόδια μου!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πηγαίνοντας προς τ' αριστερά: Είμαι μούσκεμα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αυτό για να μάθετε να κοιτάτε από την κλειδαρότρυπα, εδώ, και οι δυο σας!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δεν πιστεύει τ' αυτή του. Τι;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Διαμαρτύρεται: Την κλειδαρότρυπα!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Όχι, μα τι λέτε...!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πηγαίνοντας προς τη μέση της σκηνής: Δεν συνηθίζουμε να κοιτάμε από την κλειδαρότρυπα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δύσπιστη: Ναι, ω...!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με όλ' αυτά, εγώ τώρα πρέπει ν' πάω ν' αλλάξω.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εδώ και λίγη ώρα ψάχνει ν' αφήσει τη λεκάνη, γυρίζει καθώς ακούει αυτή τη φράση: Ναι; Πολύ καλά, ορίστε! Να φανείτε κι εσείς χρήσιμος για μία φορά, κατά λάθος! Πηγαίνετε τη λεκάνη στην κουζίνα. Βάζει τη λεκάνη στα χέρια του.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ελάτε! Ελάτε, τελειώνει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Βγαίνει έξω φρενών με τη λεκάνη: Α, μα τι βλαχαδερό! (Βγαίνει.)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Στην Κα Βιρτουέλ που είναι στο κέντρο της σκηνής: Πέστε μου, κυρία μου, τι γίνεται, θα ήθελα πολύ να δω την κόρη μου!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ναι... Ω! Καλά!... Θα περιμένετε, διότι αυτή τη στιγμή δεν χρειάζομαι ξένους. Κάθεται στην πολυθρόνα.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πώς δηλαδή ξένους! Πιστεύετε ότι είμαι ξένος, εγώ, ο πατέρας της;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Για τον τοκετό, ξένος είστε!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Συμβιβάζεται: Αχ! Αυτό πάλι.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εντάξει! Σε λίγο θα σας επιτρέψω να αγκαλιάσετε τη δεσποινίδα σας.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: “Η δεσποινίδα μου” κατ’ αρχάς είναι Κυρία!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δεν λέω! Αλλά για μας, είναι ακόμα η δεσποινίδα σας. Θα την φιλήσετε, ίσα που θα μπειτε και θα βγείτε όμως! Σταθείτε εγώ πάω να πω στην κυρία σας ότι είστε εδώ, αν της κάνει κέφι να σας δει. Ξεκουμπιστείτε απ’ εδώ! Περνάει από μπροστά του πάει προς το δωμάτιο.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ακούστε, κυρία μου, δεν έχετε καθόλου τρόπους!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Γυρίζει: Δεν σας αρέσουν ε; Τι να γίνει, εγώ δεν είμαι κοκότα!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πέρασα την ηλικία που έκανα στους άνδρες νάζια και χαριτωμενιές!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Συγγνώμη, εγώ δεν σας ζήτησα να κάνετε χαριτωμενιές.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πολύ καλά κάνετε. Όταν εγώ δουλεύω, είμαι σοβαρή. Καμιά φορά μπορεί να θέλω και να γελάσω λίγο, για διάλειμμα.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Χλευαστικά: Α μάλιστα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αλλά την ώρα της μάχης. (Με ελαφρύ κτύπημα στο στήθος.) Είμαι εδώ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α καλά! Καλά! Πηγαίνετε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ναι! (Κάνει στροφή και πηγαίνει προς στο δωμάτιο.)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θεατρικά: Και τώρα, πήγαινε στη μάχη!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Γυρίζει, με αξιοπρέπεια: Μου μιλάτε στον ενικό;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Όχι! Τρόπος του λέγειν!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με το ίδιο ύφος: Ασα... ελπίζω... Σας στέλνω την κυρία σας!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κάθεται δεξιά του τραπεζιού: Αυτό είναι!

Η Κα Βιρτουέλ βγαίνει.

Σκηνή Χ

(ο κ. Ντε Σαμπρινέτ και η κα ντε Σαμπρινέτ)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Μαζεύει τα χαρτιά: Άκουσον άκουσον! Α πα πα! Α πα πα πα πα πα (Μοιράζει τα χαρτιά σαν να παίζει με κάποιον.) “Δεν είμαι κοκότα.” Αμ το πιστεύω πως δεν είσαι κοκότα! (Γυρίζει το χαρτί.) Πίκα (Παίρνει την τράπουλα στα χέρια του, αρχίζει να παίζει σαν να έχει συμπαίκτη, κοιτά τα χαρτιά του, τ’ ανοίγει στο τραπέζι, κοιτάζει τα χαρτιά του φανταστικού συμπαίκτη του με κακεντρεχές χαμόγελο.) Έχει το ρήγα. (Ξαναρχίζει το παιχνίδι, βάζει το βασιλιά μέσα στην τράπουλα, μοιράζει στον συμπαίκτη του, ξανακοιτάζει τα χαρτιά του.) Εσύ παίζεις!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Έρχεται από το δωμάτιο της κόρης της: Πώς; Μόνος είσαι;*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Ε! Να! Ο κύριος Τουντού πήγε να αλλάξει παντελόνι!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Νοιάζεται για την κοκεταρία του, τη στιγμή που η γυναίκα του είναι στο κρεβάτι του πόνου!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Τον έκανε μούσκεμα η μαία! Πως είναι;*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Κάθεται στ’ αριστερά του τραπεζιού: Ποιος; Η μαία;*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Όχι, η Λεονί! Τι με νοιάζει εμένα η μαία!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Είναι σε εξέλιξη.*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Αχ! Α καλά! Έπρεπε να γίνει μια τέτοια ιστορία τώρα. Είμαι έξαλλος εδώ και μια ώρα! Γέννα... μετά από οκτώ μήνες γάμου. Σηκώνεται*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Ναι, αχ! Μεγάλη αναποδιά!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Να ο Τουντού σου! Ιδού οι δουλειές του Τουντού σου.*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Ο Τουντού μου; Δεν είναι Τουντού μου!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Πηγαίνοντας στη μέση της σκηνής, προς τα δεξιά: Εσύ ήσουν που ήθελες αυτό τον γάμο. Εγώ δεν τον ήθελα!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Εσύ; Εσύ, εσύ δεν ήθελες κανένα σύζυγο! Ούτε τον Τουντού ούτε κανένα άλλο, τους αντιπαθούσες όλους εκ των προτέρων!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Που έχει πάει πίσω απ το τραπέζι: Τι τα θέλεις, είναι κάτι που με ξεπερνά. Ο κύριος αυτός με αηδιάζει. Σκεφτείτε να έχει κάποιος μοναχοκόρη, που για να την αναθρέψει θυσιάζει τα πάντα, που αποφεύγει να προσφέρει μια λέξη πιο δυνατά για να μην μολύνει το νου της, προσέχει τις κινήσεις του, και ξαφνικά, από τη μια μέρα στην άλλη, ιδού ένας τύπος, ένας άγνωστος, (προχωρά μπροστά στη σκηνή) κι αυτό ήταν, πιάνει και κοιμάται μαζί της! (γρονθοκοπά το τραπέζι για να δώσει έμφαση στα λόγια του.) Και το ξέρουμε! Και δεν*

μας μένει παρά να πούμε “Αμήν”! (Κάθεται δίπλα στο τραπέζι.) Αν δεν το βρίσκεις αυτό αηδιαστικό...

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Τι τα θες; Αυτά έχει ο γάμος.*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Φάτσα στο κοινό, το αριστερό του χέρι στο μπράτσο της καρέκλας. Ναι, δεν λέω! (Το βλέμμα προς την πόρτα που βγήκε ο Τουντού.) Ο Τουντού της! Ο Τουντού της! (Στρέφει το κεφάλι του προς τη σύζυγό του.) Τον αγαπάς εσύ αυτόν τον άνθρωπο;*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ : *Ωχ Θεέ μου...*

κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Πάλι κοιτά τη πόρτα που βγήκε ο Τουντού: Αχ! αχ! αχ! Αν έπρεπε να κοιμηθώ εγώ μαζί του, δεν θα μπορούσα!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Ειρωνικά: Ε μα, δεν σου ζήτησε και να τον παντρευτείς!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Ε! θα μπορούσε!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Το συμπέρασμα είναι, ότι κάνει την κόρη σου ευτυχισμένη.*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Καθώς σηκώνεται: Αυτό έλειπε!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Κι όμως έχει καλοσύνη... ας είμαστε δίκαιοι μαζί του, δεν είν’ εδώ !. Υποκύπτει με αβρότητα στις ιδιοτροπίες της γυναίκας του! Πριν από λίγο, το διαπίστωσα. Η Λεονί είχε μια επιθυμία!... Ξέρεις επιθυμία γυναίκας που είναι σ’ ενδιαφέρουσα...*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Την ικανοποίησε; Δεν έκανε παρά το καθήκον του...*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Παρ’ ολ’ αυτά, δεν ξέρω πολλούς άνδρες που... Ήθελε ντε και καλά να βάλει το καθίκι στο κεφάλι του!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Δεν τολμά να πιστέψει σε κάτι τόσο διασκεδαστικό, καθώς κάθεται στα δεξιά του τραπεζιού του μπριτζ: Και... το έβαλε;*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Τονίζοντας τις συλλαβές: Το έβαλε!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Το απολαμβάνει: Α! Τι καλά! Τι χαρούμενος που είμαι! Ο γαμπρός μου με καθίκι στο κεφάλι! Τέλειο!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Κακόψυχε! Σταμάτα!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Στον ίδιο τόνο, ενώ μαζεύει την τράπουλα: Τι τα θες... Δεν μπορώ να τον βλέπω, αυτόν τον νεανία! Η σειρά σου να παίζεις!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Τι;*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Κοιτάζει το ταβάνι: Έχω το ρήγα.*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Τι; “Έχω το ρήγα”! Δεν παίζω εγώ χαρτιά!*

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Αμήχανος: Εεε; (Φωνάζει.) Μα ούτε κι εγώ, εγώ δεν παίζω, λέω “έχω ρήγα”, επειδή έχω το ρήγα! Από αφηρημάδα! Είμαι τόσο αγχωμένος!*

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: *Αχ! Όχι περισσότερο από μένα, σε διαβεβαιώνω!*

Σκηνή ΧΙ

(Οι ίδιοι, Τουντού και η κα Βιρτουέλ)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπαίνει με άλλα ρούχα: Έπρεπε ν' αλλάξω από πάνω έως κάτω, τι κακό κι αυτό!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α, εσείς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι! Να 'μαι

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καθώς έρχεται απ' την κάμαρα: Η νεαρή κυρία ζητά τον μπαμπά της και τη μαμά της.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ωωω! Οι Σαμπρινέτ σηκώνονται ταυτόχρονα για να πάνε στη Λεονί.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Φράζει το πέρασμα στον Σαμπρινέτ που προχώρησε πρώτος. Α!... Αλλά όχι για πολύ, ξέρετε! Όχι για πολύ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Την σπρώχνει με το χέρι του και φτάνει ως πίσω δεξιά του τραπεζιού του μπριτζ: Ναι, μάλιστα ναι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τρίβοντας το δεξί της ώμο: Αχ! Με σπρώχνει!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ, Πηγαίνοντας στο δωμάτιο χαμηλόφωνα στη γυναίκα του, που τον ακολουθεί: Ε! Μ' ενοχλεί αυτή η παλιομοδίτισσα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δυσανεστημένη: Δε μ' αρέσει να με σπρώχνουν.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Να ο μπαμπάς σου, κουκλίτσα μου!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μπαίνοντας: Όλα λαλά! Χρυσό μου, τι είναι; (Η πόρτα κλείνει.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πλησιάζει την Κα Βιρτουέλ που κάθεται στα δεξιά του τραπεζιού, και μηχανικά αρχίζει να τραβάει χαρτιά: Τι νέα καλή μου κυρία, προχωράει λίγο;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Χωρίς να τον κοιτά, με φωνή σα να βελάζει, κάνει πακέτα την τράπουλα, και κόβει.) Χμ χμ χμ.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, πολύ ακόμα, ε;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πουφ... Είναι στο εικοσάλεπτο. (Ταυτόχρονα, κάνει χειρονομία με τα δάκτυλά της σχηματίζει το κέρμα των είκοσι λεπτών.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χωρίς να καταλαβαίνει: Ασα...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ - Κι άμα λέω εικοσάλεπτο, υπερβάλλω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ασα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μάλλον είναι μεταξύ δεκάλεπτου και εικοσάλεπτου.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Θέλει να φαίνεται ότι καταλαβαίνει: Α, μάλιστα... είναι δεκαπέντε λεπτά;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Γυρίζει απότομα: Τι; “Δεκαπέντε λεπτά”! Τι πα να πει “δεκαπέντε λεπτά”; Είναι ψιλά, τα δεκαπέντε λεπτά! Δεν είναι διάσπαση τραχήλου!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ντρέπεται: Αχ! Αχ! Ναι, ναι... πράγματι, είναι... τα ψιλά!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι, πράγματι... έτσι είναι. Όπως και πριν, δείχνει με τα δάκτυλά της ένα κύκλο για να δώσει έμφαση σε ότι λέει.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν έχει καταλάβει ακόμα: Σαν αυτό! Ναι... είναι... είναι κάτι σοβαρό;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι όχι! Μόνο, που θ' αργήσει λίγο.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Ναι... αλλά καλά, δεν είναι καλά τα σημάδια;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καλά είναι. (Καθώς σηκώνεται.) Αν και υπάρχουν πράγματα που δεν μπορώ να εξηγήσω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ασα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εψηλάφησα την νεαρή μητέρα, δεν έπιασα κάποιο συγκεκριμένο σημείο.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ασα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με επιστημονικό ύφος: Ίσως έχει παραπάνω υδράμνιο.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν κατάλαβε τίποτα αλλά δεν θέλει το δείξει: Δεν με εκπλήσσει αυτό!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Και όμως, επιμένοντας μου φάνηκε πως ένοιωσα τρία σκληρά σημεία. Δείχνει τα τρία σημεία ζουλώντας με τον δείκτη της αριστερά και δεξιά στην κοιλιά του Τουντού.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Λοιπόν;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Λοιπόν, δεν ξέρω! (Κάθεται δεξιά του τραπεζιού.) Ίσως να έχωμεν δίδυμη κύηση!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Την πλησιάζει συνοφρυωμένος σα να μην έχει ακούσει: Διδ...;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ολοκληρώνει τη λέξη: ...δυμα. (Στηρίζεται στο τραπέζι, το αριστερό της χέρι στο πίσω μέρος της καρέκλας του.) Ξέρετε αν είχατε στην οικογένειά σας ή σε αυτή της μαντάμ, δίδυμες κυήσεις;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αφήνει σιγά-σιγά τα χέρια του, ο λαιμός του βυθίζεται προς τους ώμους του σε παντομίμα άγνοιας....

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δεν θυμάστε. Όχι;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μμμ...!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μάλιστα, δεν θυμάστε.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι, όχι, εγώ δεν... Αλλά τι μπορεί να σημαίνει αυτό;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πώς! Τι μπορεί να σημαίνει; (Σηκώνεται.) Τι άλλο;... Δίδυμα!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αναπηδά: Δίδ... δίδυμα... (Πάει δεξιά.) Γαμώτο! Διπλές πάνες! Δύο κούνιες!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Πάει αριστερά: Πάντως το λέω αυτό χωρίς να έχω βάλει στηθοσκοπιο. Ξέρετε αν της είχαν βάλει στηθοσκοπιο;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όρθιος δίπλα στο τραπέζι του μπριτζ: Στηθο...

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ:... σκόπιο.

ΤΟΥΝΤΟΥ: *Διστάζει:* Αχ! Όχι... όχι!... *(Κάθεται.)* Αυτό που ξέρω είναι ότι έκανε μπάνιο σήμερα το πρωί.

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Αααα! Αυτό δεν έχει καμία σχέση! Είναι σαν να σας ρωτούσα: “Μήπως είχε ένα απλό κρουολόγημα”; Κι εσείς να μου απαντάτε: “Όχι, φοράω τιράντες” *(Σηκώνεται.)* Είναι τόσο ηλίθιο αυτό που λέτε.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α! Συγνώμη!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Όρθια στο τραπέζι: Εγώ σας ρωτώ αν της είχαν βάλει στηθοσκόπιο, διότι θα ήταν μια ένδειξη από τα χτυπήματα της καρδιάς.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι ναι.

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Με τον επιστημονικό της τόνο, σα να μιλάει για κάτι πολύ καθημερινό: Τώρα πιθανό να πρόκειται απλά για οπίσθια ισχιακή προβολή με στένωση της πυέλου. Εμπέδωση των γλουτών δηλαδή.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εμπέδωση των γλουτών;

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Θεέ μου, ναι. Λέγοντας αυτό, πάει στο τραπέζι, και ψάχνει κάποιο κομμάτι ψωμί να μασουλήσει.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με το δεξί του χέρι την πιάνει από τους γλουτούς: Και για πέστε μου... εεε! καλέ κυρία μου...

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Ξαφνιασμένη: Επ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: “Εμπέδωση γλουτών...”, είναι καλό αυτό;

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Όρθια πάνω από το τραπέζι του μπριτζ, τρώει ψωμί: Λοιπόν... Θα προτιμούσα πρόσθια ινιακή προβολή.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Την πρόσθια! Αχ! Λοιπόν, ναι, την πρόσθια ινιακή! Προφανώς.

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Είναι προφανές ότι η ισχιακή προβολή δεν ευνοεί τη διέλευση από τον γεννητικό σωλήνα, όταν κατεβαίνει με κλίση και παράλληλα έχουμε μικρή διαστολή...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ναι ναι! Μην ταλαιπωρείστε να μου εξηγείτε!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: *Περπατά καθώς μιλά και φτάνει στη μπερζέρα:* Αχ! βλέπουμε τόσο περίεργα πράγματα στο επάγγελμά μας! *(Κάθεται.)* Κοιτάξτε, μια μέρα, δεν είχα μία πελάτισσα που μου έκανε ανεμβρυϊκή κύηση και χοριοεπιθηλώμα;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έλα!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Με μια χειρονομία κάνει την εικόνα: Το τσαμπί, το ξέρετε?

ΤΟΥΝΤΟΥ: *Μιμείται τη χειρονομία:* Μα φυσικά! Το τσαμπί! Μα την αλήθεια, το τσαμπί!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: *Βουλιάζει στη μπερζέρα:* Είμαι βέβαιη πως αυτό είναι κάτι που εσείς δεν το συναντάτε συχνά.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Όχι! Όχι, δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο! *(Κατ'ιδίαν.)* Ω! Μου τη δίνει μ' αυτούς τους τεχνικούς όρους!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Η ανεμβρυϊκή είναι πολύ περίεργη, πολύ περίεργη!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αχ! Ναι! Ναι, αυτό, όντως... *(Πηγαίνει κοντά της.)* Καλά! Κοιτάξτε, δεν έχω δει την ανεμβρυϊκή, αλλά αυτό που είδα είναι επίσης... περίπτωση... Δεν ξέρω αν γνωρίζετε...

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Χωρίς δισταγμό με σημασία: Φυσικά, το γνωρίζω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με το χέρι να ακουμπά στην πλάτη της μπερζέρας: Από... *(Αργά.)* μισταμπουλοκολίτιδα!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Ισιώνει το σώμα της προς τα εμπρός: Από τι;...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Κατηγορηματικός: Από μισταμπουλοκολίτιδα.

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Δείχνει ότι σκέφτεται, βυθίζεται στη μπερζέρα: Αχ! Ναι, ναι, αυτό συμβαίνει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σαστισμένος: Το έχετε δει;

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Εεε... μερικές φορές!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πάει προς το κέντρο κι αριστερά: Α καλά! Έχει θράσος!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Για αντιπερισπασμό: Ε, λοιπόν τι θα γίνει; Δεν θα δειπνήσουμε;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Προς την πόρτα υπηρεσίας: Πιστεύω πως ναι.

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Πάει στο τραπέζι: Επειδή η κοιλιά μου γουργουρίζει!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Προς την πόρτα: Κλεμάνς, ελάτε να σερβίρετε!

Σκηνή XII

(Οι ίδιοι, ο ντε Σαμπρινέτ και η Κλεμάνς.)

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Βλέπει τον ντε Σαμπρινέτ που βγαίνει από το δωμάτιο: Α, εδώ είστε, εσείς!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι!

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Του κάνει παρατήρηση: Είπα “να μπειτε και να βγείτε”, δεν είστε σοβαρό;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ε, καλά...

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Δεν είστε σοβαρός!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Στέκεται όρθιος με το γόνατο πάνω στη δεξιά καρέκλα: Καλά! Ναι, άκουσα! Τι να πω... η καημένη η μικρή, την είδα, είναι παλικάρι. Θ' αργήσει πολύ ακόμα;

Κα ΒΙΠΤΟΥΕΛ: Με μια αόριστη χειρονομία.) Κάπως! *(Πάει προς το τραπέζι.)*

ΤΟΥΝΤΟΥ: *ευτυχής που μπορεί να δείξει τις γνώσεις του, με έμφαση:* Είναι στα εικοσάλεπτα!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Έκπληκτος: Τι θα πει αυτό;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δυνατά και θριαμβευτικά μ' ένα κτύπημα στα οπίσθια της Κας Βιρτουέλ που στέκεται όρθια με πλάτη στο κοινό, και ψαχουλεύει στο τραπέζι: Αχ αχ αχ!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αναπηδώντας γυρίζει απότομα: Επ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α! Ούτε εσείς ξέρετε, ε; Το περίμενα! Δεν πειράζει, να ρωτήστε αυτή την κυρία αποτέτοια!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Σοκαρισμένη: Κυρία αποτέτοια;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α, κυρία Βιρτουέλ.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κυρία Βιρτουέλ. Τι σημαίνει “είναι στο εικοσάλεπτο”;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εεε... Καλά! Είναι όταν ο... (Εξηγεί με μιμική αλλά αλλάζει γνώμη.) Αυτό δεν είναι για παιδιά! (Με τα δάκτυλα στο πηγούνι, κάνει όπως τα μωρά.) Γκίλι, γκίλι, γκίλι, γκίλι!

Σπρώχνει την καρέκλα που είναι δεξιά του τραπεζιού κι αλλάζει θέση.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μένει για λίγο ξαφνιασμένος, ύστερα πάει στον Τουντού που είναι στη μπερζέρα με τα χέρια στη μέση: Για δεσ, με κοροϊδεύει η κυρία μαμή!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αα! Είναι ένα νούμερο αυτή!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Φέρνει ό,τι απέμεινε από το φιλέτο και μια σουπιέρα με μακαρόνια καθώς και το μπουκάλι με τη σαμπάνια. Τα βάζει στο τραπέζι: Η κυρία σερβίριστηκε! Ακουμπάει στο μπουφέ το πιάτο και τη σουπιέρα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ωω! Πάει στον Σαμπρινέτ που είναι στην ίδια θέση, με τα χέρια στη μέση του και του πιάνει το χέρι.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ξαφνιάζεται, γυρίζει το κεφάλι προς το μέρος της: Τι συμβαίνει;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δώστε μου το μπράτσο σας, να με οδηγήσετε στο τραπέζι, σερβίρισαν!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με ειρωνική ευγένεια: Αχ! συγνώμη!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ, Κουνά το δάκτυλο: Είστε ο συνοδός μου!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Υποκλίνεται χλευαστικά: Όπως το λέτε, συνοδός.

Πηγαίνουν στο τραπέζι, ο Τουντού κάθεται στην πολυθρόνα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ποια θέση προτιμάτε;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πολύ ευγενικά: Αυτήν που δεν προτιμάτε εσείς!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ, Δείχνει την αριστερή: Κάθομαι σ' αυτή, γιατί εκεί έχετε το ρεύμα απ' τον αέρα της πόρτας στην πλάτη. Προτιμώ να μην το έχω.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Υποκλίνεται με εντυπωσιασμένο ύφος: Ευχαριστώ! Κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Στην Κλεμάνς, που αλλάζει πιάτα: Κοιτάξετε παιδί μου, επειδή θα δειπνήσω, μήπως να πάτε εσείς στην κυρά σας; Δείτε αν χρειάζεται κάτι... όση ώρα τρώω...

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μα ποιος θα σερβίρει;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Θα τα καταφέρουμε. Αν χρειαστούμε κάτι (Δείχνει τον Τουντού) ο κύριος που έφαγε θα μας φέρνει τα πιάτα.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εξάλλου, δεν είναι και πολλά πράγματα, απλά θα τα βάζετε στο τραπέζι.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι, δεν χρειάζονται πολυτέλειες.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Βάζει τα φαγητά στο τραπέζι: Εντάξει, κυρία μου.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καθώς η Κλεμάνς πάει στο δωμάτιο της Λεονί, χαριτωμένα στον Τουντού: Τίποτα δεν αξίζει όσο να σε σερβίρουν άνδρες!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Χλευαστικά: Είστε υπερβολικά ευγενική! (Η Κλεμάνς χτυπά την πόρτα της Λεονί.)

(Φωνή της μαντάμ) **Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ:** Περάστε! (Η Κλεμάνς μπαίνει.)

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Κάνει πίσω στην καρέκλα της, ευδιάθετη στον Ντε Σαμπρινέτ: Αχ! Τι ωραία!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Παίρνει φαγητό: Ποιό;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εδώ, οι δυο μας!...

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Χλευαστικά: Α! Ναι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Παίρνει μακαρόνια: Θυμάμαι, ένα μικρό δείπνο, να όπως εδώ, με τον Δούκα του Κουσίν... (Του δίνει και το μπωλ με τα μακαρόνια.) Ορίστε, πάρτε.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σας ευχαριστώ! Παίρνει.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ενώ η Δούκισσα γεννούσε.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α! Εσείς είστε που;...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καταπίνει μακαρόνια: Ναι, εγώ! Με τη δική μου μεσολάβηση έγινε αυτή η γέννα! Τρώει.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Επαναλαμβάνει επίτηδες: Με τη δική σας μεσολάβηση! Αχ! Μα πώς τα λέτε! Τρώει.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τρώγαμε... τει α τει με τον δούκα... όπως τώρα! (Με αστεία διάθεση.) Ααα! Είναι ένας κατεργαράκος!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α, έτσι ε;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όπως εδώ, απόψε, μόνο που αυτός είχε ένα μάτσο υπηρέτες!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αστεϊεύεται: Ακούστε, λυπάμαι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ε! Δεν σας κατηγορώ! Ούτε κι εγώ στο σπίτι μου έχω λακέδες. (Τρώει.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α... έτσι... !

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δίνει στον Τουντού ένα μπουκάλι σαμπάνια: Για κρατήστε λίγο κι ανοίξτε την σαμπάνια!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εγώ;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Φυσικά, εσείς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σηκώνεται: Καλά... καλά! Καλά! (Παίρνει το μπουκάλι και κάθεται στην καρέκλα, δεξιά από το δωμάτιο της Λεονί.)

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Εμπιστευτικά στον ντε Σαμπρινέτ: Για πείτε μου: “Ντε Κουσίν”, “Ντε Σαμπρινέτ” μου ακούγεται του ιδίου φυράματος! Είστε κι εσείς της αριστοκρατίας;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με σεμνότητα: Ε, ελάτε τώρα...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τι είστε; Μαρκήσιος; Υποκόμης; Διοικητής; Τι;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σεμνά: Κόμης.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Το εκπιά: Αχ! Κόμης! Καλό! Μα όμως, αν είστε κόμης, πώς γίνεται να έχετε γαμπρό (Κοιτά τον Τουντού που προσπαθεί να ανοίξει το μπουκάλι) κάποιον που δεν είναι τίποτα;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Εεε... δεν διαλέγεις πάντα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τρώγοντας: Όπως είπατε, “Δεν διαλέγεις πάντα”.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Είναι γοητευτικοί!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με πνιγμένη φωνή: Ουφ! Θεέ μου! Βαριά που ειν’ αυτή η μακαρονάδα! Δεν νομίζετε;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με το ίδιο πνίξιμο: Αυτό ακριβώς σκεφτόμουν!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με λόξιγκα: Χικ... ωωω! Μου φέρνει λόξιγκα! Χικ!... Εσάς όχι;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Όχι, εγώ ποτέ δεν έχω λόξιγκα.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Είστε τυχερός! Χικ! (Γυρίζει στον Τουντού.) Γρήγορα, ανοίξτε το μπουκάλι σας... χικ... σεις!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Δεν μπορώ να βγάλω το φελλό, κόλλησε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αναποδογυρίζει την άδεια καράφα: Τέλεια! Δεν υπάρχει χικ... τίποτα να πιούμε... χικ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Το γεγονός είναι... χικ... ότι διψάμε χικ! Λοιπόν, καλά χικ!... Έχω κι εγώ λόξιγκα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μα πάρτε ένα τир... χικ... μπουσόν!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σηκώνεται: Μια στιγμή! Δώστε το μου εμένα.. χικ... αυτό!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πηγαίνει: Αχ! Ευχαρίστως! Αν μπορέσετε να το βγάλετε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: πλησιάζει: Γρήγορα... χικ... !

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μάλιστα! Μάλιστα! χικ!...

Βουβή σκηνή ο Τουντού στη μέση, ο Σαμπρινέτ προσπαθεί να ανοίξει το μπουκάλι και η Βιρτουέλ αγωνιά να δει το άνοιγμα. Πότε ο ένας και πότε ο άλλος έχουν λόξιγκα, σαν να κάνουν διάλογο.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Χικ!

Παύση.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Χικ!

Παύση.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Χικ!

Παύση.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Χικ!

Παύση.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ανυπόμονα: Χικ... Ω... !

Παύση.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Χικ!

Παύση.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ και **Ντε Σαμπρινέτ**, μαζί: Χικ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πηγαίνει αριστερά: Α μα την αλήθεια πόσο ενοχλητικοί είναι οι άνθρωποι που έχουν λόξιγκα όταν εμείς δεν έχουμε!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μα τι έχει αυτό το χικ... μπουκάλι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αχ, φέρτε νερό... κάτι υγρό... οτιδήποτε!!!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αφήνει το μπουκάλι στο τραπέζι τραπεζαρίας: Άντε βρείτε το τιρμπουσό...χικ...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Απότομα. Αχ! Εκεί! Εκεί! (Δείχνει την κονσόλα.) Απεσταγμένο νερό, εκεί! Χικ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αχ! Ναι! Απεσταγμένο νερό... χικ! (Τρέχει στην κονσόλα και παίρνει ένα μπουκάλι.)

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Προσοχή μην κάνετε κάνα λάθος και φέρτε... χικ... τον υδράργυρο! Χικ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τινάζει το καπάκι της φιάλης: Όχι, όχι, ορίστε! «Απεσταγμένο ύδωρ» χικ! (Γεμίζει ως τη μέση το ποτήρι της Κας Βιρτουέλ, η οποία το πίνει αμέσως, καθώς βάζει το δικό του.)

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Κι άλλο, κι άλλο! Χικ! Ακόμα! (Πίνουν και οι δύο.)

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Με έναν αναστεναγμό ανακούφισης, ξανακάθεται: Αχ! Συνήλθα!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κουνά το δάκτυλό του για να δώσει έμφαση σ’ ό,τι πει: Αχ! Ναι...

Σκηνή XIII

(Οι ίδιοι και η κυρία Σαμπρινέτ.)

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μπαίνει ορμητικά: Κυρία μαία, σας παρακαλώ. Μπορείτε να έρθετε;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ανασηκώνεται από το κάθισμα: Τι έγινε;

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δεν ξέρω! Θα πρέπει να δείτε! Κάτι που δεν μπορώ να εξηγήσω!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Προθυμοποιείται: Α!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Έρχεται από τη δεξιά πλευρά του τραπεζιού του μπριτζ. Τι! Τι είναι;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πλησιάζει: Κάτι δε πάει καλά;

Κα Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τίποτα! Τίποτα! Η κυρία μαία είναι που θα...

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Περνάει μπροστά από την κυρία κα. Σαμπρινέτ που την ακολουθεί: Ορίστε, θα πάω! (Ενώ φεύγει γυρίζει, απότομα, και κτυπά στήθος με στήθος με την κυρία Σαμπρινέτ) Ω! Συγνώμη. (Στον Τουντού.) Φτιάξτε μου καφέ!...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Καφέ! (Φεύγει και την ξαναπιάνει λόξγκας.) Χικ! Ωχ! Να το πάλι! (Φεύγει με την κυρία Ντε Σαμπρινέτ.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Προσβεβλημένος, καθώς πηγαίνει στον Ντε Σαμπρινέτ: “Φτιάξτε μου καφέ!” (Στον Ντε Σαμπρινέτ.) Για υπηρέτη της με περνάει;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α ναι, κι εγώ! Έναν καφέ! (Κάθεται στην πολυθρόνα.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αμήχανος: Α ... τέλεια... Κάτι άλλο μήπως; Όχι;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τίποτα άλλο, ευχαριστώ!

Σκηνή XIV

(Κ. Ντε Σαμπρινέτ, Τουντού, Κλεμάνς)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στην Κλεμάνς που βγαίνει από το δωμάτιο και διασχίζει βιαστικά την τραπεζαρία.) Κλεμάνς!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Χωρίς να σταθεί: Κύριε;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καφέ, γρήγορα!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Τον παραμερίζει για να περάσει: Αχ! Δεν έχω χρόνο! (Βγαίνει από δεξιά.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπερδεμένος: Α, α με συγχωρείτε! (Στον Σαμπρινέτ.) Λυπάμαι πολύ, δεν έχει χρόνο! Οπότε ..λίγο αργότερα ο καφές. (Πηγαίνει στο τραπεζί τραπεζαρίας.)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Επιτηδευμένα, παίρνει ένα πούρο απ την ταμπακίερα του: Υπέροχα! Τι μέρα κι αυτή! Το φαγητό χάλια, η κόρη μου γεννά, παθαίνω λόξιγκα και δεν μπορώ να πιω κι έναν καφέ! Όλα κομπλέ!

(Ανάβει το πούρο.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ακουμπά, σχεδόν κάθετα στο τραπεζί: Λυπάμαι πολύ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σηκώνεται και πηγαίνει αριστερά: Ναι, μπά, λυπάστε... (Νευρικά πηγαίνει προς το βάθος, ύστερα πάει και στέκεται φάτσα στον Τουντού, με την πλάτη στο κοινό.) Και λοιπόν;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι, λοιπόν;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πώς θα τραφεί αυτό το μικρό;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με ξυνό ύφος: Προς το παρόν, η μητέρα του θ' αναλάβει, όχι εγώ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αναηδία: Η μητέρα του! Έχετε την απαίτηση να το θηλάζει η κόρη μου;...

ΤΟΥΝΤΟΥ: Γιατί όχι; Συνήθως οι γυναίκες το κάνουν!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Οι γυναίκες του λαού, ναι! Όχι της δικής μας τάξης.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με μια κίνηση που σημαίνει “δεν με νοιάζει”: Ω!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Πηγαίνει αριστερά: Δεν σας έδωσα την κόρη μου για να την μεταμορφώσετε σε... αγελάδα... να τη μεταχειρίζεστε σαν... υπηρέτρια! Μια Ντε Σαμπρινέτ.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Συγγνώμη, μία Τουντού!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Με περιφρόνηση, πάνω απ' τον ώμο του: Ναι, πω πω, τι πόζα! “Μία Τουντού”, πολύ κομπσό (Κάθεται αριστερά του τραπεζιού του μπριτζ.) Και όλα αυτά για οικονομία, για να μην πληρώσετε νταντά ή ένα μπιμπερό!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σηκώνει τους ώμους: Γίνονται χαζά τα παιδιά με το μπιμπερό.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Σηκώνεται, υποκλίνεται: Ευχαριστώ πολύ! Μ' αυτό μεγάλωσα! (Κάθεται.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α μάλιστα. Κοιτάξτε, πού να το ξέρω εγώ!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Μ' αυτό μεγάλωσε και η Λεονί!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με νεύρα τεντωμένα: Ακούστε, δεν υπάρχει... Το παιδί δεν ειν' ακόμα εδώ! Περιμένετε πρώτα να έρθει!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κοροϊδεύει: Ως εκ τούτου, ζητήστε της να σας προμηθεύει και το γάλα για τον καφέ σας!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ε, είστε υπερβολικός!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αυτό είναι αλήθεια!

Σκηνή XV

(Οι ίδιοι και η κυρία Βιρτουέλ μετά η Κλεμάνς.)

Η Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μπαίνει με φόρα: Η υπηρέτρια; Πού είναι η υπηρέτρια;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ και **ΤΟΥΝΤΟΥ:** Τι έγινε;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Σα σίφουνας πάει στην πόρτα υπηρεσίας. Θέλω την υπηρέτρια.
(Φωνάζει.) Αντέλ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ποια “Αντέλ”; Μην τη φωνάζετε “Αντέλ”! Την λένε Κλεμάνς!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αχ! Ναι, τα μπέρδειψα... με το σπίτι που ήμουν πριν
(Φωνάζει.) Κλεμάνς!

ΚΛΕΜΑΝΣ: Φωνή: Ορίστε!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Φτιάχνει τον καφέ του πεθερού μου!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αδιάφορα: Ναι, ε; Καλά, θα περιμένει ο πεθερός σας.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Και τον δικό σας.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αλλάζει το ύφος: Α, μάλιστα.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μπαίνει: Με φώναξε η κυρία;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Φέρτε ένα μπουκάλι ζεστό νερό στην κυρία! Γρήγορα! (Κάνει
μια κίνηση να φύγει γρήγορα για την Λεονί.)

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μάλιστα! (Φεύγει.)

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αρπάζει την κυρία Βιρτουέλ απ’ το χέρι: Κυρία Βιρτουέλ! Κυρία
Βιρτουέλ! (Την φέρνει στο κέντρο της σκηνής.) Σας βλέπω ταραγμένη!
Υπάρχει κάτι καινούργιο;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ααα! Ναι, υπάρχει κάτι καινούργιο, βέβαια υπάρχει
καινούργιο!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ και **ΤΟΥΝΤΟΥ:** Αα!

Ο Ντε Σαμπρινέτ σηκώνεται και πάει στην κα Βιρτουέλ.

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Δεν χρειάζεται να δω περισσότερα, κατέληξα σε
συμπέρασμα! Αυτό είναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Περιχαρής: Εντάξει;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κιόλας;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Γνωρίζουμε, λοιπόν, τι είναι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ε! Ναι!

Και οι δύο: Αχ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με σιγουριά: Είναι αγόρι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κορίτσι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ούτε κορίτσι ούτε αγόρι;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με άγχος: Τότε τι;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τίποτα απολύτως!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τίποτα;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι, τίποτα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Κουνά το χέρι της πάνω από το κεφάλι της, δείχνοντας πως κάτι
πετάει: Πάει... τέλος... ψευδοκύηση!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ψευδοκύηση;

ΤΟΥΝΤΟΥ: Με αγωνία στη φωνή: Τι είν’ αυτό;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Είναι κάτι που μπορεί να συμβεί! Όταν κάνουμε λάθος!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ και **ΤΟΥΝΤΟΥ,** *Σα χαμένοι:* Ααα!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Α είχα γνωρίσει μια γυναίκα σαν αυτή που κυοφορούσε για
είκοσι πέντε μήνες, ήμασταν σύζυγοι, λέγαμε: “Ε μα ελέφαντας
είναι”;... Και τότε, μια μέρα, έγινε ..φουπ.... όπως στο μύθο του
Λαφονταίν!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πώς, τι... το μύθο; Ποιο μύθο;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Ε ναι! Τον ξέρουμε καλά το μύθο αυτόν εμείς οι μαίες! Είναι
του επαγγέλματος. «Ωδινεν όρος και έτηκε μυν» Η κυρία Τουντού
ήταν αυτή τη φορά το βουναλάκι. Κοιλοπονούσε το βουνό κι έκανε
ποντικάκι.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ποντικάκι έκανε;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τι πράμα;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Όχι καλέ! Πρέπει να ξαναπροσπαθήσετε καλέ μου κύριε!
Ήταν κούφια η ριζιά.

ΤΟΥΝΤΟΥ: Καταρρέει στην πολυθρόνα: Κούφια σύλληψη!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θυμωμένος: Αχ! Ωραίες δουλειές κάνετε! Σας
συχαίρω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Πώς;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ακόμα κι ένα παιδί δεν είστε ικανός να κάνετε! Ορίστε
τι γεννήσατε, εσείς, να τι καταφέρατε, ένα κουνέλι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα τι λέτε τώρα!... Δικό μου είναι το λάθος;

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Μπαίνει ανάμεσά τους: Ελάτε, κύριοι, κύριοι!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Τη σπρώχνει, υποχρεώνοντας την να φτάσει με πιρουέτες
στ’ αριστερά της σκηνής: Άντε να κοιμηθείτε, εσείς!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Τι σπρώχνεις άνθρωπε μου!

Σκηνή XVI

(Οι ίδιοι και η κυρία Σαμπρινέτ.)

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ορμά στον σύζυγό της. Ψευδοκύηση, εγκυμοσύνη
φάντασμα, Ανεμογκάστρι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ωχ, να κι η άλλη.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ναι, ορίστε, ο Τουντού σου! Ορίστε τι μας κάνει... ο Τουντού σου.

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αχ! Αν μπορούσα να το προβλέψω!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αα! Μα...

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Όταν εγώ σου έλεγα να πάρουμε γαμπρό της δικής μας τάξης!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Α! Μα επιτέλους μ' εκνευρίζετε... “ την τάξη σας και την τάξη σας”! Στο κάτω κάτω η κόρη σας είχε αυτή την ψευδοεγκυμοσύνη, όχι εγώ! Ορίστε! Της τάξης σας είναι η κόρη σας!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Στον Τουντού που βρίσκεται μπροστά της καθώς τελειώνει τη φράση του: Ελάτε, ηρεμήστε, μην κάνετε τόσο θόρυβο!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Στη Βιρτουέλ με μια σπρωξιά που τη στέλνει σε χορευτικές στροφές: Άντε, βγάλε το σκασμό!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Επί τέλους! Υπάρχει και μια ασθενής!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μπαίνει μπροστά από όλους. Πριν λίγο τα βάλατε μαζί μου επειδή θα έκανα παιδί! Τώρα, επειδή δεν έκανα! Τελικά δεν ξέρετε τι θέλετε. (Μιλά και μετακινείται.)

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Προκλητικά: Τι είπες;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Α σωπάστε, Κύριε, είστε εντελώς γελοίος.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Κάθεται στα δεξιά του τραπεζιού του μπιριζ: Ναι, γελοίος!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Σύμφωνοι λοιπόν! Είμαι γελοίος! Κι έτσι μου αρέσω!

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Εξάλλου δεν με εκπλήσσει... Ένας κύριος που δέχεται να βάλει το καθίκι στο κεφάλι του!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι είπατε;

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ακριβώς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Βία! Αα! Κοιτάξτε! Καλύτερα να φύγω! (Πάει προς την πόρτα.)

Κα ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Ζωηρά, σηκώνεται παίρνει το καθίκι πάει πίσω απ' τον Τουντού, κάνει μια ρεβεράνς: Αυτό είναι! Ορίστε, κύριε, ορίστε! Το καπέλο σας!

ΤΟΥΝΤΟΥ, Αρπάζει το καθίκι: Α! “Το καπέλο μου”!

Το παίρνει για να το πετάξει και να σπάσει, αλλά σταματάει απ' φωνή του Σαμπρινέτ.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Δυνατά απ' τη θέση του: Αχ! Όχι όχι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Εεε... Το ρίχνει ενοχλημένος στο τραπέζι.

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Αχ! Φορέστε το! Για να χω να λέω ότι σας είδα να το φοράτε!

Κα ΒΙΡΤΟΥΕΛ: Αχ! Ναι! Αχ ναι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Τι;

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Θα είστε ο πρώτος άνθρωπος που θα έχουμε δει με καθίκι στο κεφάλι!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Μα το Θεό!

Κ. Ντε ΣΑΜΠΡΙΝΕΤ: Το συζητάς!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Ε λοιπόν, ορίστε! Για να έχετε να λέτε ότι ήσασταν ο δεύτερος. Του βάζει το καθίκι.

ΌΛΟΙ: Ωωωω!

Γενική αναταραχή. Σπεύδουν να βγάλουν το καθίκι από τον ντε Σαμπρινέτ.

ΚΛΕΜΑΝΣ: Μπαίνει με το μπουκάλι: Φέρνω το ζε... Ωχ!

ΤΟΥΝΤΟΥ: Αα! Άντε παρατήστε με, επί τέλους!

ΑΥΛΑΙΑ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Στηρίζουμε τις τέχνες, προάγουμε τον πολιτισμό.

Εδώ και 176 χρόνια η Εθνική Τράπεζα, μέσα από ένα ευρύ φάσμα πρωτοβουλιών, ενισχύει σταθερά και διαχρονικά την καλλιτεχνική δημιουργία, στηρίζει την προώθηση του Πολιτισμού και των Τεχνών και συμβάλλει στη διάσωση και διατήρηση της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

ευθύνη
Εταιρική κοινωνική δράση
ΑΝΘΡΩΠΟΣ | ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ | ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

